

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.” 1 Kor. 3, 8

1922.

MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN.

4. szám.

Előszó.

A hetednapig adventisták generálkonferenciájának 40-ik ülése San Franciskóban (Amerikai Unió Kalifornia áll.) 1922. évi május hó 11—31-ig.

Mióta a hetednapig adventisták misszió-munkája felöleli az egész világot, lehetetlen volt minden évben, vagy minden második évben generálkonferenciát egybehívni, amint ez régebben szokásban volt. A generálkonferencia delegátusai teljes számban csak minden negyedik évben üléseznek. Nyolc év után csak ez évben gyűltek össze képviselőink a világ majdnem minden országából, hogy az ez évi generálkonferenciái üléseken a munka fejlődéséről jelentést tegyenek s hogy a nagy mű további fejlesztéséről és előmozdításáról tanácskozzanak.

Végtelenül felemelő érzést vált ki szívünkben s megerősítőleg hat hitünkre azon tényeknek hallása, látása és olvasása, hogy az adventi üzenet diadalmasan halad előre az egész világon. Hisz ezen üzenet váltja valóra és ezen üzenetben ölt testet mindnyájunk célja s szívünknek kívánsága, hisz ezen üzenet világosságánál igyekszünk célegyenest előrehaladni a szentség és erkölcsi tökélettség irányában, hogy majdan kellően elő legyünk készítve ama napon, melyen a mi

Üdvözlőnk megjelenik, hogy magához vegye övét a mennyei dicsőségbe.

Oh érezze közlőnk mindenki, hogy a leg-szentebb kötelessége ezt a lélekmentő üzenetet közölni a kárhozatba és veszedelembé rohanó emberiséggel. Ez a magasztos cél s ez a magasztos kötelességtudat töltötte be azoknak szívét is s lelkesítette azokat is, akik mint népünk képviselői a jelen évi san franciskói világkonferenciára a világ minden országából egybegyűltek.

A következőkben közlőnk jelentéseket a generálkonferencia üléseinek lefolyásáról. Tesszük ezt azon óhajjal, hogy olvasásuk végtelen áldására váljon ugy közösségünk összes tagjainak, valamint az igazság minden barátjának. Ösztökéljenek és buzdítsanak ezen jelentések bennünket arra, hogy buzgóbbak legyünk a lélekmentés nemes munkájában, hogy szorgalmasabbak legyünk az igazság szavait tartalmazó írárok terjesztésében és hivebbek Isten szent parancsolatainak megtartásában.

Minck A.

A konferencia kezdete.

Senki sem kételkedett ugyan abban, hogy erre a konferenciára sokkal több adventista jelenik meg, mint bármely más eddigi ülésünkre, melyet fennállásunk óta tartottunk, mégis a legnagyobb meglepetésben részesültünk mindjárt a gyűlés megnyitásakor. A rendező testvérek egy 1200 személyt magába fogadó teremmel akartak megelégedni. Azt hívták, hogy ez a terem magába fogadhatja az összes vendégeket. Azonban csakhamar kénytelenek voltak meggyőződni arról, hogy ebbeli számításukban csalódtak. Mikor Spicer testvér megkezdte előadását, 5000 figyelmesen hallgató jelenlétét számlálták össze.

A misszióterületek áttekintése.

Spicer W. A.

A hasonló konferenciákon szokásban van, hogy a titkár az elmúlt konferenciái évről részletes jelentést tegyen. Hogy bejelentse az egybegyűlteknél, mily haladást tett a munka a különböző misszióterületeken. Ezt ezúttal is megtesszük, azonban még soha sem volt annyi okom rá, mint épen most, hogy előadásom kereteit szűkre szabjam. Még azt sem engedhetem meg magamnak, hogy a munka fejlődésének részleteibe bocsátkozzam. Hisz személyesen is jelen vannak és pedig olyan számban, mint még soha, azon testvérek, akik a nagy mű szolgálatában állanak a különböző nyelvű és színű népek között. Engedjük át nekik az örömet, hogy jelentést tegyenek azon győzelmekről és sikerekről, melyeket abban a munkában értek el, melyet mindnyájan oly végtelenül szeretünk.

És ezek sikerek voltak, sikerek a nélkülözések, a nyomoruság és a szenvedések közepette, abban a háboruban, amely a legnagyobb és legrettenetesebb volt az emberiség eddigi történetében. Négy rövid esztendő alatt még soha sem értek el ekkora eredményeket a lelkek megmentésének munkájában, mint a legutóbbi négy évben.

Oh nem hiábavaló, nem mulandó munka az, amelynek érdekében legjobb erőinket és javainkat áldozzuk, nem, ez az élő Istennek ügye, amely feltartóztatlanul közeledik végérvényes győzelméhez és befejezéséhez.

48 éve misszió.

48 évvel ezelőtt még alig ismerték fel a hívők ezen adventi mozgalomnak világgraszáló jelentőségét. Mégis örömmel üdvözölték ama napot, melyen az üzenet megkezdte előre megjövendőlt pályafutását, hogy az összes népeknek és nyelveknek hirdettessék. Ma már örömmel üdvözölhetjük azokat a munkásokat, akik a tengerek tulsó partjáról, a szó szoros értelmében a föld legszélsőbb határaitól jöttek közeink.

Ma már halljuk, hogy oly területeken is nagyszámu lelkeket nyertek meg testvéreink Krisztusnak és az igazságnak, amely területek ezelőtt 48 évvel még egyetlen térképen sem voltak megjelölve. Olvashatunk oly táborgyülekezetekről, amelyeket nagy tömegekben látogatnak oly népfajok, amelyekről ezelőtt 48 évvel a civilizált világ még tudomással sem bírt. A távoli keletről jött munkásaink ma több gyülekezeti tagot képviselnek, mint ahány tagunk ezelőtt 48 évvel egész Északamerikában volt.

Mily gyorsan ment végbe a nagy változás! Óriási földterületek lakói, akik még csak négy évvel ezelőtt is a legteljesebb sötétségben voltak, ma velünk együtt örvendenek a boldog reménységnek. Oly emberek, akik legutóbb tartott világkonferenciánkon még semmit sem hallottak az igazságról, avagy csak épen akkor ismerkedtek meg az evangélium világosságával, ma már a legnagyobb buzgalmat fejtik ki, hogy népük és nyelvrokonaik között is híveket szerezzenek Krisztusnak s ezen üzenetnek. A legnagyobb csodálkozás a Isten iránti hála tölt el bennünket, ha csak a legutóbbi négy év folyamán végbement nagyfontosságú változásokat szemléljük.

Minden országból.

Nagyon megható annak szemlélése, hogy miképen gyűlnek egybe a munkások az ilyen nagy konferenciákra. Ugy azok, akik messziről jöttek, mint azok, akik a belföldön igyekeztek az evangéliumot terjeszteni. Mily lelkesülten dolgoznak ezek a munkások, mily lelkesülten lépnek munkába. William Carey, aki a modern misszióknak megalapítója volt

száz évvel ezelőtt, mikor társaival a pogány országokba utazott, hogy az evangéliumot terjessze, önmagát és társait oly bányamunkásokhoz hasonlította, akik alászállanak az aknába, mialatt felülmaradt társaik a kötelet tartják, amelyen leereszkedtek.

Mi, akik e helyen egybegyűltünk, egyaránt vágyunk az adventi üzenet hirdetésére, vágyunk azon magasztos munkát végezni, melyet az Ur a mi népünkre bizott, mihelyt elérkezett a próféták által megjövendölt idő. Közölünk egyesek nagyon mélyre alámertültek a tengerben, hogy megkeressék a legdrágább gyöngyöket, az emberi lelkeket. Ezek kísértésekben végtellenül gazdag tapasztalatokat tettek munkájukban. Most, midőn újra visszatértek ide a hazába, számos oly lélekkel találkozunk itt, akik a kötél végét tartották, miközben ők a drága gyöngyök keresésével voltak elfoglalva, amely gyöngyök Krisztus koronájában hervadhatatlan fénnel ragyognak.

Erőtlen munkára van szükség odahaza ugy, mint idegenben.

Most tehát mindnyájan megjelentünk ezen a konferencián, hogy azon munkáról tanácskozzunk, amely sem érdeklentéteket, sem versengést nem ismer. A misszióterületeken folytatott munkánk sikere és előmenetele a hazai országok erőfeszítésétől és kitartásától függ, a hazai gyülekezetek virulását pedig a misszióterületek eredményei segítik elő. A hazai gyülekezetekre határozottan éltető hatással van annak hire, hogy a misszióterületeken erővel és hatalommal megy előre az evangéliumi üzenet hirdetésének munkája. Ma még sürgetőbben hangzik felénk az isteni felszólítás, mint valaha: „Ne takarékoskodj, tágítsd ki sátraid köteleit és erősítsd meg sátor-szögeidet.“ Ésa. 54, 2.

Azon testvéreink, akik a távoli pogány országokból siettek ezen konferenciára, ajkukon hozzák sok ezer hívőnek üdvözlését, akik az utolsó négy év folyamán lették meg az adventi népnak útját s akik most áldják azokat, akik idehaza a köteleket tartják, tudniillik, akik adományaikkal lehetővé tették, hogy az isteni igazság világossága azokhoz is elhasson és azokat is boldogítsa, akik eddig a pogány babonának sötétségében sinylettek.

A legutóbbi generálkonferencia alkalmával jelentést tettünk róla, hogy a konferenciát megelőző négy év folyamán 385 misszionáriust küldtünk ki a pogány országokba. (Nem számítva azoknak a feleségeit.) Most jelentést tehetünk róla, hogy az azóta eltelt legutóbbi négy év folyamán 708 misszionáriust küldtünk szét és pedig 571-et Északamerikából, 137-et pedig egyéb országokból. Nem csodálatos fejlődés ez? Véleményem szerint a miénkhez hasonló számú evangéliumi gyülekezet ily hatalmas munkát még soha sem végzett mióta az első hívő gyülekezet tagjai Jeruzsálemből szétszóródtak, hogy az egész világon hirdessék az evangéliumot.

Mint az apostolok napjaiban.

Az otthon s az idegen országokban elért eredmények sok tekintetben hasonlítanak azon eredményekhez, amelyekről az apostolok cselekedetei című bibliai könyv tudósít bennünket. Az apostolok a pünkösd napján kiáradt isteni szentlélek ereje által csodálatos eredményeket értek el azon négy évi fáradhatatlan munka folyamán, amely kereszttel János prédikálásával és kereszttelével kezdődött s amely a jeruzsálemi munkával fejlődött be. Mai becslése szerint a jeruzsálemi gyülekezetnek tagjai ezen nagyarányú munka által 25 ezerre szaporodtak fel. Az utolsó négy évben az adventi üzenet hatása alatt a hozánk érkezett jelentések értelmében 67 ezer 315 lélek merített alá Krisztusban az egész világon, akik közül 29 ezer 529 Északamerikára és 37 ezer 786 a világ egyéb országaira esik. Vajjon ezt a hatalmas eredményt elérhette volna más hatalom is azon erőn kívül, amely ama pünkösd napján áradt ki az apostolokra?

Jellemző és Isten szentlelkének hathatós munkája mellett tesz bizonyosságot azon tény, hogy az utolsó négy év folyamán végbement tömeges lelki ébredés legnagyobb részt oly országokban ment végbe, amelyekben legnagyobb volt a lelki sötétség s amelyekben az evangélium hirdetésének a legnagyobb akadályokkal kellett megküzdeni.

Mintha csak egy mennyből jövő szellő suhant volna végig a föld egyes részein, mely-

nek nyomában lelki ébredés és Isten utáni vágyakozás ébredt volna egész országokon végig. Így a többek között jelentéseket kaptunk a tenger szigeteiről, melyeken százával fogadták el az evangélium világosságát az eddig sötétségben élő lelkek. Hasonló dolgok híre érkezik hozzánk Ázsiából is, ezekről azonban majd mások számolnak be részletesebben. Arról is értesültünk, hogy Dél-amerika legféltreosóbb s legnehezebben megközelíthető hegyvidékein több száz lélek merített alá egy napon. A délamerikai hegyvidéken oly munka folyik, amelyről a „Missionary Review of the World” legutóbb így írt: „Oldham püspök, a methodista püspöki egyház vezetője kijelentette, hogy oly jelentékeny evangéliumi munkát még soha sem végeztek Délamerikában, mint aminőt az adventisták végeznek.”

Ezért természetesen nem minket illet a dicsőség. Isten Szentlelkének ereje eredményezte ezt, amely erő az isteni üzenetet ezen utolsó időben kíséri. A késői esőnek záporai ezek, amelyek itt-ott, a föld legkietlenebb és legterméketlenebb helyein áradnak alá. Ez a tény kétséget nem szenvedhet. Oly tapasztalatokat tettünk ezen utóbbi években, aminek-höz hasonlókat eddig soha sem volt alkalomunk megszerezni.

Hirdőki az igazságnak
Siessetek szerzését!
Amit Isten bizott rátok:
Hirdessétek az ígét!

Az alvókat ébresszétek,
Bűnös vesse el bűnét,
Mert Jézus csakhamar eljön
S magához veszi népét!

A világitó fáklyák gyarapítása.

Az isteni gondviselés halad előttünk utainkon, az egyengeti számunkra a legrögösebb utakat is, az teszi lehetővé, hogy a legveszedelmesebb helyeken is kitzhessük a hitnek zászlaját s hogy a sorainkban beállott tátongó réseket mindig újból és újból kitöltjük. Azok, akik ezen konferencián megjelentek, bizonyára mindnyájan látták azt a hatalmas kivilágitott földgömböt, melyet itt

felállítottunk. A Pacific Press kiadóhivatalunkban dolgozó testvéreink készítették e nagyszerű doigot s a földgömbön elhelyezett izzólámpák, miközben a földgömb tengely körül forog, megmutatják azon helyeket, ahonnan az evangélium világossága az egész földre kiárad. Ez mindig újból emlékeztet bennünket arra a magasztos képre, amely munkánk fejlődését ábrázolja az „Evangélium szolgálói” című könyvben, melyet White testvérnő írt számunkra:

„Oh bárcsak valamennyien láthatnátok a képet, amelyet én évekkal ezelőtt szemlélhettem. Az Urnak úgy tetszett, hogy ifjkoromban megmutassa nekem a menny dicsőségét. Egy látomásban elragadtattam magam mennyhez, mire az angyal így szólt hozzám: „Nézd!...” S én látám a földet amint a sűrű sötétségbe volt takarva... Ismét felékiálta az angyal: „Nézd!” Megint figyelmesen végignéztam a világon s látám, hogy világosság apró sziporkái, mint apró csillagok ragyogtak a sötétségben. Látám, amint ezek a kis ragyogó pontocskák állandóan gyarapodtak, s a nagy erkölcsi sötétségben folyton gyarapodtak a csillagokhoz hasonló világitó testek.

Az angyal most így szólt: „Ezek azok, akik az Ur Jézus Krisztusban hisznek s az Ur Jézus szavainak engedelmeskednek. Ezen világ világitó testei s ha ezek nem volna, akkor az isteni büntető ítélet haladéktalanul kitöltetne az isteni törvények megszegőire. Ezután látám, hogy ezen folyton gyarapodó világitó testek mind fényesebbek és fényesebben ragyogtak, miglen ragyogó sugaraik megvilágitották az egész földkerekséget napnyugattól napkeletig s északtól délig.”

Így ragyognak ezek a világitó testek sarkvidékeken is. A világosság ma már hatalmas fényvel árad szét a délvidéki szigetéről a föld legdélibb helyeire.

Ezen világitó testek egyaránt ontják csodafényüket az egyenlítő körül is mindenfelé Délamerikában, Afrikában s az indiai szigeteken egyaránt. Az üzenet nemsokára az antarktikához érkezik, hogy a világitó testek szaktatlan gyűrűje veszi körül az egész földkerekséget a föld egyik szélétől a másik széléig.

lég. Manapság azonban nem szabad felednünk, hogy még mindig vannak sötét részek, még számos oly földterület, számos oly nép, ágazat és nyelv van, akikhez nem jutott el az evangéliumi igazságok fénye s amely rések arra ösztönözzenek bennünket, hogy még soha nem tapasztalt buzgalommal fogjunk hozzá az üzenet hirdetésének hatalmas munkájához.

Néhány évvel ezelőtt igen nagy lelki örömtünkre szolgált azon jelentés, hogy a Turkesztánban és Középpáziában folytatott buzgó evangéliumi munka következtében elértük azt, hogy a földkerekségén most már nincsen tizenöt hosszúsági fokra terjedő terület, amelyen legalább egy hívőből álló csoport ne volna. Ez annyit jelent, hogy a nap, miközben nyugat felé megkerüli a földet, legalább is minden órában talál oly hű hetednapí adventistákat, akik az Ur szent nyugalomnapján a legszentebb isteni parancsolatnak eleget tesznek. Ma már elmondhatjuk, hogy a napnak a föld körüli útjában legfeljebb harminc percre van szüksége, hogy az egyik szombatotartó keresztyén csoporttól a másik szombatotartó keresztyén csoporthoz jusson. „Hiszen napkeletről fogva napnyugtáig nagy az én nevem a pogányok között, így szól az Ur.” Mal. 1, 11.

Egyetlen gyülekezet mindenütt.

Ne feledjük, hogy gyülekezetünk teljesen egységes az egész világon. Az üzenet hirdetésében egyetlen alaphang nyilatkozik meg. Más közösségeknek van északon és délen egyházuk, van szervezetük és munkájuk a föld egyik szélén, amely teljesen független attól, melyet a föld másik szélén végeznek. Néknünk ellenben csak egyetlen területünk van; a világ, melyet úgy szeretett Isten! Néknünk egyetlen munkánk van: Az evangélium ugyanazon üzenetének hirdetése minden népnek, nyelvnek, fajnak és ágazatnak. Egyetlen népünk van az egész világon, a mi testvéreink, a Jelenések 14 fejezetének népe, amely az utolsó időben oly célból szervekedik, hogy megtartsa „Isten parancsolatait és Jézus hitét.”

Az elmúlt viszontagságos években eléggé érezhettük, hogy a jó Isten gyengéd szeretetében atyailag gondoskodott rólunk és ol-

talmazott bennünket. Láttuk, hogy Isten munkája oly lendületet vett és haladást tett, aminekhez hasonlóra nem emlékezünk. Isten ügye oly akadályokon diadalmaskodott, amelyekről azt hittük, hogy menthetetlenül feltartóztatják az Ur munkáját. Ezen tények alapján bizvást hinni akarjuk, hogy az Ur felemelte hatalmas karját az összes népek szemeláttára s a földnek minden szélé csakhamar meglátja Istenünknek szabadítását.

Szavaimat a jövődőlés lelkének kinyilatkoztatásával akarom befejezni, amely arra indít bennünket, hogy a nehézségek, az akadályok és bajokra ne is hederítsünk, hanem inkább azt a csodás és diadalmas haladást szemléljük állandóan, amelyet Istenünknek munkája a föld minden részén, a taposott és a még taposatlan területeken megtett. Ez az üzenet arról is szól hozzánk, amit mindnyájan teljes szívvel hiszünk:

„Az isteni előrelátás csodálatos beavatkozása következtében az akadályok hatalmas hegyei eltávolítottak és a tengerbe vettek. A föld összes lakói meghallják és megértik azt az üzenetet, amely oly végtelen jelentőséggel bír rájuk nézve. Mindenki megtudja, mi az igazság. Isten munkája diadalmasan halad folyton tovább, míglen az egész föld meghallja a figyelmeztető üzenetet s akkor jó el a vég.” „Prophets and Kings” 223. 226. oldal.

Arthur G. Daniellsnek, a generálkonferencia előljárójának beszéde.

„Magasztalja az én lelkem az Urat, és örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben. Mert nagy dolgokat cselekedék velem a Hatalmas, és szent az ő neve. És az ő irgalmassága nemzetségről-nemzetségre vagon azokon, akik őt félik . . . Felvevő Izráelnek, az ő szolgájának ügyét, hogy megemlékezzék az ő irgalmasságáról, amiképen szólott volt a mi atyáinknak, Ábrahám iránt és az ő magva iránt mindörökké.” Lukács 1, 46—55.

Ezen fenséges és erőteljes szavakban fejezte ki Mária ateletti örömet, hogy a jó Isten őt különös kegyelmében részesítette s különös világossággal ajándékozta meg.

Mi, akik a mai napon e helyütt egybegyűltünk, szintén hasonló örömmel és hála-telt szívvvel áldhatjuk és magasztalhatjuk a jó Istent azon jótéteményekért, melyekkel bennünket kitüntetett. Ránkbizta az Ur evangéliumának azon nemzedékekkel való közlését, amelyben élünk s ezáltal nagy sötétségből az ő csodálatos világosságára vezetett ki bennünket. Elhívott bennünket szolgálatára s a legnagyobbnak kitüntetésben részesített bennünket s legmagasabb kivánságainkat is teljesítette. Ezen kiváltságok ajándékozásával sokszorosan megáldott bennünket élethossziglan. Mindezen jótéteményekért amelyekkel elhalmozott bennünket az Ur, áldja és magasztalja az ő szent nevét a mi szívének és örvendezünk a mi szabadító Istenünkben.

Midőn a generálkonferencia négy évvel ezelőtt ülésezett, az emberiség a világtörténelem legnagyobb csatáját vívta. Ezért rendkívül korlátolt számban jelenhettek meg delegátusaink az Északamerikán kívül eső területekről.

Ma hálát adunk a jó Istennek a békéért és nyugalomért, amely lassanként újra helyreáll s azért, hogy megengedte, hogy Északamerikán kívül eső területekről is oly szép számban jelenhettek meg ezen alkalommal testvéreink. Különösen örvendünk annak, hogy Európából és Afrikából is eljöttek testvéreink, mert hisz ezek a négy év előtti konferencián egyáltalán nem jelenhettek meg. Évekkel ezelőtt közületek többen indultak el ezen helyről, hogy életüket azoknak az embertársainknak a megmentésére szánják, akik még bűnben és sötétségben sinylődnek. Az Ur önfeláldozó fáradozásaitokat és áldozataitokat azzal ajándékozta meg, hogy munkátok nyomán számos lélek fogadta el az igazságot, akik közül többeket hoztatok ide magatokkal, mint követeket s kívülük is számosan maradtak odahaza hazájukban s odahaza örvendenek az Urban való megváltásnak. Fogadjátok úgy ti, valamint azok is, akiket ti itt képviseltek, a mi legmelegebb keresztyéni üdvözleteinket.

Azelőtt úgy volt szokásban, hogy a generálkonferencia előljárója terjesztette be az összes munkaterületekről szóló jelentéseket. Ma már

tökéletesebb szervezetünk, tökéletesebb hirscholgalatunk, ma pontosabban érkeznek be hozzánk a jelentések s ez lehetővé teszi, hogy a generálkonferencia előljárójának ezen súlyos feladata megoszolják a különböző munkaterületek előljárói között. A titkár, a pénztáros, az előljáró delegátusok, a különböző munkaágak titkárai majd előterjesztik gondosan kidolgozott jelentéseiket a munka különböző ágairól, a különböző munkaterületekről s ők számolnak majd be az ügy fejlődéséről is. Ezek a jelentések oly tiszták és oly tökéletes képet adnak egész munkánkról és fejlődésünkről, hogy teljesen feleslegesnek tartom egy oly általános áttekintést nyújtani az egész munkáról, aminőt ilyen alkalommal az előljárók rendszeren elő szoktak terjeszteni.

Bizonyos, hogy ezen jelentések, amelyek az elmúltban elért eredményeinkről számolnak be, rendkívül érdekesek és rendkívül buzdítóak, de azért sokkal inkább kívánunk a jövővel foglalkozni, mint a múlttal. A legnagyobb aggodalommal tekintünk előre abba az időbe, midőn ez a hatalmas munka befejezését nyeri.

Lelkünket az a gondolat foglalkoztatja állandóan: Mikor és hogyan nyeri ez a munka befejezését? Megismételjük azokat az ígéreteket és biztosításokat, melyeket Isten szentlelke adott nekünk, s amelyek annyi időn át tápláltak bennünket, tudniillik, hogy maga az isteni előrelátás hívta életre ezt az egész mozgalmat, hogy az csakhamar győztesen járja be az egész földet, hogy az összes népeket figyelmeztesse, hogy minden dolog vége elérkezett, hogy egy népet gyűjtsön össze az Ur számára az összes nemzetek közül s hogy mindez egyetlen nemzedék életében megyen végbe.

Aggodalommal gondolunk arra is, hogy 77 éve telt már el ennek a nemzedéknek s az előttünk álló munka és megoldatlan feladatok még végtelenül nagyok, az idő pedig, amely még rendelkezésünkre áll, rendkívül rövid. Akkor majd újra felmerülnek azok a kérdések, amelyek oly gyakran nehezdedtek szívére: Hogyan és mi által gyorsíthatjuk meg a nagy munka befejezését? Mily tapasztalatokra van szükségünk? Mily lépéseket

kellene tennünk, hogy minél előbb befejezzük azt, amit még meg kell tennünk?

Testvéreim, ez a legkomolyabb kérdés, amelyet ezen konferencia alkalmával hozzátok intézhetek. Ez a legfontosabb azon kérdések között, amelyek az egész világon szétszórt hűséges, imádkozó népünk lelkét és szívet foglalkoztatják. Ezt a kérdést nem vehetjük le a napirendről és nem hagyhatjuk figyelmen kívül. Amíg a fenséges üzenetben hiszünk, addig időszertől lesz ez a kérdés is.

Hiszem, hogy az itt üléselő képviselőink testülete ezen kérdésekkel mindig a szükséges figyelemmel és komolysággal foglalkozni. Azt hiszem, semmivel sem bátoríthatja és buzdíthatja ez a konferencia testvéreinket úgy, mint egy oly alaposan kidolgozott tervvel, amelynek alapján ezt a munkát befejező szándékozunk. Megengeditek, hogy egy oly bizottság kiküldését indítványozzam, amelyben csupa érett és tapasztalt testvérek lennének, akiknek személyes tapasztalataik vannak Isten országának ügyeiben, hogy egy ily tervet, illetve munkaprogramot dolgozzanak ki? Ha ezt a programot ez a konferencia lelkiismeretes kidolgozza s a jelenlévő delegátusok azt magukkal viszik munkaterületeikre, az sokkal nagyobb tevékenységre és áldozatkészségre buzdítja testvéreinket a jövőben.

A Szentlélek erejére van szükségünk.

Mindnyájan elismerjük, hogy egyéb erőre is szükségünk van a nagy munka befejezésénél, mint emberi lelkesedés és emberi áldozatkészségre. A rendelkezésünkre álló idő rendkívül rövid. Feltétlenül szükséges, hogy a mennyből nyerjük a lelkesítést, hogy Isten által buzdítottassunk nagyobb fokú áldozatkészségre. Feltétlenül szükséges, hogy a jó Isten végtelen bölcsességét, kegyelmét és erejét ajándékozza népének, hogy erőfeszítéseink hatátsók s fáradásaink eredményesek lehessenek.

Jézus ennek tudatában volt, midőn a nagy megbízatást tanítványaira ruházta. Kifejtette előttük azt az üzenetet, amelyet hirdetniük kell s lelküket fogékonyá tette a Szentírás megértésére. Kijelentette nekik, hogy az egész

világ képezi munkaterületüket. Isteni tekintéllyel ruházta fel őket, midőn megengedte nekik, hogy nevében menjenek az evangélium hirdetésére. Megígérte nekik, hogy alámeríti őket a Szentlélek által, hogy így alkalmasakká legyenek a nagy munkára. Mégis megparancsolta nekik, hogy mindaddig ott maradjanak, ahol voltak, tudniillik Jeruzsálemben, amíg felsőbb erővel nem ruháztatnak fel. „Elayeritek, így szólt hozzájuk, a Szentlélek erejét, amely kiárasztatik reátok.”

A tanítványok híven teljesítették mindenben az Ur utasításait s az Ur híven betartotta ígéreteit. Felruházta őket a megfelelő erővel. Ezután beszélni kezdtek és mily csodálatos erő nyilatkozott meg szavaikban! Csakhamar egy hatalmas mozgalomnak a forgatagában voltak, de ez az erő állandóan sikra szállott értük. Mindenütt ők voltak a győztesek. Jézus ezen tanúbizonyságainak utjából továbbtűnt az akadály, az ellentállás és a nehézség.

Kedves testvéreim! Krisztus gyülekezetének s a legteljesebb zűrzavar előtt álló egész világnak feltétlen szüksége van az apostoli tapasztalatok megismétlésére. Ugyanezt az evangéliumot kell hirdetniük, ugyanazt a világot kell figyelmeztetniük. Ránk nézve is érvénnyel bír az apostoloknak adott megbízatás. Ugyanarra a hatalmas erőre van mai gyülekezeteinknek is szüksége. A prédikátoroknak és bibliai munkásoknak ma is szüksége van a Szentlélek erejére, hogy Isten iránti szeretetre lobbanthassák azoknak szívét, akikkel fáradoznak. Az atyáknak és anyáknak is szükségük van Isten erejére, hogy győzedelmeskedhessenek a igazság képviselésében családjuk kebelében.

Szükségük van fiatal testvéreinknek ezen mennyi erőre, hogy a mai romlott erkölcsű korszak csábításainak és bűnös kísértéseinek ellentárhassanak. S mily különös mértékben van segítségre és erőre szüksége misszionáriusainknak, akik a babonának országában a sötétség hatalmasságaival kénytelenek felvenni a küzdelmet. Mily nagy mértékben van szükségük isteni oltalomra azon halálos betegségek ellen is, amelyeknek ott állandóan ki vannak téve. Oh mily teljesen és mily hamar önkremennének ezen mennyi oltalom nélkül!

Ámde ezen erő által győzedeimeskedünk. A jövendölés lelke azt mondja, hogy ha isteni erő emberi fáradozással egyesül, akkor a ránk bízott nagy munka oly gyorsan terjed el, mint a kigyulladt tarló lángja. Isten oly eszközöket használ fel művének elősegítésére, amelyeknek eredetét az emberek nem ismerik. Ezren és ezren a mi testvéreink közül szeretnék már ezen erőnek a megnyilatkozását látni. Levertek és elcsüggedtek, mert nem láthatják az isteni befolyás megnyilatkozását olyan módon, ahogy ők maguk azt látni és tapasztalni szeretnék s ezen konferencián várnak valamit, ami Isten népének új életet és új erőt kölcsönözzön.

Gondolkodjunk komolyan afelől, hogy mily nagyfontosságú jelentősége van ezen konferenciának testvéreinkre nézve. Aggódva néznek ránk, imádkoznak értetek, ama boldog reménységet táplálják magukban, hogy valami szép, jó, nagy és döntő dolog történik itt. Ezt bizonyítják ama levelek, amelyek a világ minden részéből hozzánk érkeztek.

Indítványok a jövőt illetőleg.

A jövőt illetőleg két indítványt akarnék tenni. Ha ezen indítványokat elfogadják és megvalósítják, akkor mindazon feltételek követik őket, amelyekre a munka befejezésénél szükségünk van.

Az egyik indítványt oly fontosnak és oly lényegesnek tartom, hogy azt kiáltványnak vagyok kénytelen nevezni. Ez így hangzik: Hassunk oda minden erőnk megfeszítésével, hogy a most következő négy év folyamán egy alapos lelki ébredést és átalakulást idézzünk elő összes gyülekezeteinkben az egész világon. Határozzuk meg előre a lelkeknek számát, melyeket meg akarunk nyerni, a nyomtatványok számát, melyeket el akarunk terjeszteni s a pénzösszeg nagyságát, melyet elő akarunk teremteni. Mikor pedig a célt kitűzve munkához látunk, egyesüljünk Isten vezetése alatt egy oly egységes táborrá, amely tábor minden egyes tagja keresztülmegy az Istentől kívánt legteljesebb lelki ébredésen és erkölcsi meg szellemi átalakuláson.

Kérem, hogy a konferencia azonnal kezdje meg ezen indítvány tárgyalását s amennyiben

azt elfogadják, azonnal kezdődjék meg az indítvány keresztülvitele. Legyen a kivételben minden egyes prédikátornak, minden egyes gyülekezeti tisztviselőnek, minden terület és intézmény előjárójának része. Ha ezen felelős helyeken álló vezető testvérek elsősorban magukévá teszik ezen tapasztalatokat, azután pedig mások érdekében is munkához látnak, akkor csakhamar végbemegy sorainkban az a csodálatos átalakulás, melyet Isten tőlünk kíván. És ennek az átalakulásnak végbe kell menni, mert különben mi is elpusztulunk a többi emberrel együtt. Enélkül nem állhatunk meg a végidőben.

Második indítványom a következőképen hangzik: Indítsunk meg azonnal egy nagyobb lelkesedéstől és áldozatkészségtől kísért hadjáratot misszióterületeinken. Most érkezett el a legfőbb idő a világ történetében egy ily hadjárat számára. Most érkezünk el népünk történetében a legfenségsőbb pillanathoz, amely a legalkalmasabb arra, hogy hatalmas lépésekkel törjünk előre a pogány országokban. A pogány országokban dolgozó vezetőink még soha sem küldtek be hozzánk ily biztató és bizakodó hangú jelentéseket. Most érkezett az ideje annak, hogy előre induljunk misszióterületeinken. Már eddig is sokat tettünk, de ezután még többet kell tennünk. A mi nagy segítőszelőkben gazdag vezetőnk megparancsolta nekünk, hogy fágítsuk ki hajlékunkat, hogy hosszabítsuk meg sátrunk köteleit, ússuk le erősebben oszlopait, mert kiterjeszkedünk jobbra és balra a pogányországokban.

Testvéreim, egyszer végre szemébe kell néznünk bátran ezen kérdéseknek. Ama népeknek, nyelveknek és nemzeteknek a legnagyobb része, amelyeknek az evangéliumot kell az Ur parancsára hirdetnünk, babonában, sötétségben és a bálványimádás rab-ságában sanyálódik. Megmentésük csak a hazai gyülekezetek által eszközölhető. Kötelességünk világosan áll előttünk, a ránk háruló felelősség igen nagy s kárhozatunk végtelen lenne, ha nem bizonyulnánk ezekben a döntő órákban is hűségeseeknek az Ur iránt.

Misszióterületeink vezetőinek több munkásra és több segítségre van szüksége. Azok

a misszionáriusok, akik jelenleg a munkaterületeken vannak, túl vannak terhelve. Sokan összeroppannak a súlyos teher alatt, amely rájuk nehezedik. A misszióterületekről érkezett képviselőink mindegyike igazolni fogja, hogy a munkaerőkben való hiány rendkívül nagy s ezen szempontból bírálva rendkívül komoly a helyzet.

Ha majd a súlyos terheknek ezen hordozói lefestik előttünk a tényállást, töltsé be tette kézzel buzgalom a mi szívünket. Legyen ez a konferencia a kiinduló pontja egy oly mozgalomnak, amely oly végtelen buzgalommal és lelkesedéssel tölti be a mi testvéreinknek szívét, hogy minden áldozatot meghozva hatalmas lendülettel vigyék előre Isten országának ügyét a misszióterületeken. Ezen munkának hatásaképpen a hazai gyülekezetekben áldás és haladás lesz tapasztalható.

Szavaimat a következő, a jövődőlés lelke által adatott kiáltvánnyal fejezem be:

„Ebben az időben, — a mindinkább elhatalmasodó igazságtalanság korában — a minden élet forrásából fakadó élettől áthatott embereknek kell támadni, akiknek szívét Isten szeretete hevíti, hogy kimenjenek és hirdessék az egész világnak a keresztfeszített és feltámadott üdvöztörő szülő üzenetét. Komoly, fáradhatatlan erőfeszítéseket kell ezeknek az embereknek tenni, hogy lehetővé tegyék a lelkek megmentését...

Hadd legyen urrá rajtuk a legmélyebb komolyság. Hadd ébredjenek fel szunnyadó erőink fáradhatatlan tevékenységre. Avatott munkások induljanak munkába, hogy az elővendő nagy király útját egyengessék s hogy újabb helyeken újabb győzelmeket vívjanak ki.

Testvérem, te közömbösen nézed végig, amint naponta lelkek halnak meg anélkül, hogy megmentettük volna őket az örök élet számára, anélkül, hogy igényt emeltek volna az örök életre s arra a bűnbocsánatra, melyet az Üdvöztörő eszközölt ki számukra? Nem gondolsz arra, hogy a világnak csakhamar felelni kell Isten előtt törvényeinek megszegéséért? A mennyei angyalok csodálkoznak azon, hogy olyan emberek, akik már évek óta gyönyörködnek az igazság fényében, már rég nem vitték szét az igazság világító

fáklyáját a pogány országokba.* Bizonyosságok, 2. köt. 40. 41. old.

Az isteni gondviselés megnyilatkozása európai oldalon.

Conrad L. R.

Ha Isten vezető kezét szemlélhetjük földi gyülekezetének építésében, megerősödik a végső győzelembe vetett hitünk, könnyebben legyőzzük az utunkba tornyosuló akadályokat s hittel és hálával telik meg szívünk az iránt, akitől minden áldás származik.

Isten munkája csodálatos előrehaladást tett az európai oldalon. Ma már nem csak Európában, hanem Ázsiának és Afrikának minden részében is találhatunk hívő csoportokat. Ez a haladás a legnagyobb akadályok ellenére s a legnagyobb háború alatt ment végbe, amelyet valaha látott a világ. Ezért Isten dicsőségét szolgáljuk azzal, hogy jelentéseinkben beszámolunk arról, hogy mily atyai gondviseléssel volt gyermekei iránt, midőn lehetővé tette, hogy egyik ország a másik után nyissa meg kapuit az országáról szóló örök evangélium befogadására.

Oroszországi hívők.

Az Orosz birodalom, amely egy különálló világ önmagában is, évszázadokon át állott a mindenekei elnyomó egyház uralma alatt, amely az államhatalom igénybevételével nyomta el az evangélium hirdetését. Az Orosz birodalom 160 milliónyi lakosságának 70 százaléka sem írni, sem olvasni nem tud. Ezenkívül végtelenül el vannak nyomva földesuraik által s a mindenható papság által.

Hogy az ipart és kereskedelmet felvirágoztassák, a régi világban, évszázadokkal ezelőtt, az uralkodók német iparosokat hívtak be az országba. Ezek vallási gyülekezeteket tartottak. A német pietisták hatása alatt rendezett imaórákat egyszerűen óráknak, vagy németül Stundennek hívták. Így keletkeztek a stundisták. Közülük nagyon sokat száműztek Szibériába, mert élő hittel viseltettek Krisztus iránt. Hasonló módon terjedtek el a baptisták is.

Amerikába vándorolt oroszországi németek voltak az elsők, akik oly iratokat küldtek az óházába, amelyekből az otthon maradtok az igazságot megismerték. Már többben tartották a szombatot s mind élénkebbé vált a kívánság az élő prédikátor után. Egy aggastyán remegő ajakkal mondta nekik: „Terjesszétek szabadon az irásokat s majd hirdetik azok az igét.” Végre 1886-ban megérkezett a prédikátor. Ekkor huszan tartották meg a szombatot. A prédikátort azonban megérkezése után nemsokára börtönbe vetették.

Isten keze.

Abban az időben munkánkat az Egyesült Államokban sem igen ismerték. Isten előrelátását látjuk abban a tényben, hogy az amerikai konzul, aki Detroit városából származott, megfordult a Battle Creek szanatóriumban s így ismert már hazuról bennünket. Ennek kellett tanubizonyságot tenni mellettünk. Ez biztosította is a minisztert, hogy a hetednapos adventisták nem valami zsidó szekta, hanem keresztyének, mert Krisztusban hisznek.

Mindennek ellenére is nagyon sok testvérünket száműzték a perzsa határra, meg Szibériának legmesszebb eső helyeire. Ugy jártak ezek is, mint az igazságszerető baptisták és a német stundisták. Azonban az igazságot ezen eljárással nem fojthatták meg, mert ezeken a félreeső helyeken egyszer csak virágzó gyülekezetek keletkeztek. Így végezte el az isteni gondviselés munkáját a száműzöttek által. Ezen távoli helyekre alig jutott volna el enélkül élő prédikátor.

Ezután könyveket adtak ki ellenünk az orosz pópák. Ezen könyvekben azon bibliai helyeket is felsorolják, amelyekre mi igazságaink bizonyítása alkalmával hivatkozunk s egyúttal leközlíték hamburgi címünket, ahonnan ingyen küldik szét az adventi igazságokat tartalmazó iratokat. Így azután nagyon sok lélek ismerte meg az igazságot általuk is:

Az orosz forradalom alatt közvetlenül a japán háború befejezése után egy ízben Pétervárról Tifliszbe utaztam. Mikor visszatértem, az egyik állomáson a forradalmárok feltartoz-

tatták vonatunkat. Nagy pánik vett erőt az utasokon, akik valamennyien elhagyták a vagonokat. Én is leszálltam s amint az ismeretlen helyen a vonat ajtaján letekintettem, legelőször ottani prédikátorunkat pillantottam meg. Hogy miképen került oda és mit keresett az állomáson, nem tudom, mert tuco-mása egyáltalán nem volt érkezéséről. Most ezen prédikátor társaságában sorra látogattam összes testvéreinket, akik a városban laktak. Gyülekezeteiket tartottunk s most adódott először alkalom, hogy több száz ember előtt hirdessem az igazságot. Mindaddig együtt maradtam a testvérekkel és barátokkal, amíg vonatom újra elindulhatott.

Később kidolgoztuk alapelveinket. Ezen dolgozatot a cár elé terjesztettük, aki azokat elolvasta és sok tekintetben szabadságot adott, hogy szabadon hirdethessük az evangéliumot. A papok azonban nemsokára újra megnyírbálták ezeket a jogokat. Az igazság azonban minden akadály ellenére folyton tovább terjedt úgy, hogy ma tízezer lélek őrizi meg a szent szombat napját az Orosz birodalom területén s magasztalja Istent, amiért hogy végtelen kegyelmében kivette őket a sötétségről világosságára.

Az óriások és a megerősített városok.

Németország a reformáció bölcsője. Azért mégis féltünk ebbe az országba az evangéliumot vinni. Olyan benyomást gyakorolt ránk ez a hatalmas birodalom, mint Kanaán országa a pusztában vándorló izraelitákra, akik remegtek, midőn az óriásokra gondoltak s elcsüggedtek, mikor a hatalmas, égisz erő várfalakat megpillantották. Ötven szombatot tartó testvér gyülekezett már egybe, akiket nem mi nyertünk meg az igazságnak, hanem akik a biblia olvasása közben jutottak arra a meggyőződésre, hogy az igaz keresztyének az isteni parancsolatokat is meg kell tartani s mégis még tizenkét éven át hagytuk parlagon ezt a hatalmas munkaterületet, mert féltünk az óriásoktól s a megerősített városoktól.

1887-ben lakást béreltem Stuttgartban, azonban az ottani előjáró betegeskedése következtében soha sem költöztem oda. Később értesültünk róla, hogy Hamburg az

egyedüli hely a Német birodalomban, ahol mint vallási közösségnek, ingatlant is szabad vásárolnunk. Ettől fogva figyelmünket fokozottabb mértékben irányítottuk a három szabad város eme legnagyobbikára. Megtuttuk, hogy Hamburgban sok oly jogban és kiváltságban részesülünk, amelyekről Németország egyéb helyein nem is beszélhetünk.

Mindig újból meggyőződhattünk róla, hogy Isten keze vezérel a mi munkánkat. A legkritikusabb pillanatban, midőn a háború folyamán a katonai hatóság be akarta zárni hivatalunkat, a városi előjáróság oltalmába vett bennünket s megakadályozta a kegyetlen ítélet végrehajtását. A forradalmak alatt legalább tízenkét konferenciát tartottunk Németországban. Közben az egyik forrongás a másikat érte. Mi mindannyiszor kikerültük a zavargásokat. A vasúti közlekedés megakadt s mi mégis mindannyiszor akadálytalanul jutottunk a kitűzött helyre.

Legutóbb Berlinben volt vagy négy napig dolgunk. Az utolsó vonattal érkezünk a nagy városba. Több vonat nem közlekedett, mert kitértek a zavargások. Mikor négy nap után minden munkánkat elvégezve újra vissza akartunk térni székhelyünkre, a sztrájknak és a zavargásoknak vége volt s az első vonattal minden baj nélkül érkezünk vissza Hamburgba.

Háborús tapasztalatok.

Csodálatos tapasztalatokat tettünk a háború alatt. Az Ur különös módon vezérelt számos lelket az ő csodálatos világosságára. Egy stuttgarti fiatalember is különös módon ismerte meg az igazságot. A háborúban katona volt s egy izben fogságba esett. Mint fogoly Ázsiában a pogány kirgizek közé került. Itt rettenetesen elhagyatva érezte magát a szegény fiú. Kérte Istent, hogy küldjön neki valakit, akivel beszélni tudna. Az meghallgatta könyörgését, mert egy prédikátorunk is ép azon a vidéken élt száműzetésben.

Ez a prédikátor összejött vele s az ifjú most boldogan hallgatta anyanyelvén a megváltás örömhírét. Elfogadta az igazságot itt több ezer mérföld távolságban szülőföldjétől. Azt az igazságot, amelyet odahaza megveteti.

Igy millió és millió orosz katona volt németországi és ausztriai fogolytáborokban internálva. Ezek megtanulták a nyelvet és németül beszélő honfitársaiktól megismerték az igazságot. Prédikátorainkat hívták, akik alapos tanításban részesítették őket. Több mint száz ilyen hadifogoly merített alá és lett gyülekezeteinknek a tagja. Ezek hazájukba is hazavitték az igazságot.

Németországban és a régi Osztrák-Magyar monarchia területén ma legalább 30 ezer szombatotartó keresztyén hívő él. Ezek közül a politikai viszonyok változása folytán négyezren kerültek Cseh, Román és Jugoszláv, illetve lengyel uralom alá. Az Ur munkája mindezen országokban a legszebb előrehaladást teszi. Gyülekezeteink mindenütt növekednek, irodalmunk megerősödik. Ezen eredményeket, különösen gyülekezeteink megerősödését nagyrészt a fogolytáborokban tartózkodott foglyoknak köszönhetjük, akik onnan hozták haza az igazságot. Ezek közül ma már sokan látogatják iskoláinkat, hogy mint prédikátorok terjesszék az igazságot.

[Akkiket alámerítés miatt lezártak és száműzték.

1890-ben néhány orosz-német testvérünk Krimből és Besarábiából a romániai Dobrudzsa-ba költözött. Hívásukra én is odautaztam, hogy az igazságot nyilvánosan is hirdessem. Sikerült is nagyon szép gyülekezeteiket tartanunk s néhány lélek elfogadta az igazságot.

Egyik prédikációm után megjelentem a községi előjáró lakásán s jelentettem neki, hogy másnap alámerítés megy végbe a közeli Fekete tengerben. Az előjáró ez ellen tiltakozott. Kijelentette, hogy tudomása szerint a kormány redeletet bocsátott ki, melyben megtiltotta az alámerítkezést. Megkérdeztem tőle, hogy megakarja-e az ítélet végrehajtását akadályozni még mielőtt azt végrehajtottuk volna. Azt felelte nem. Erre én megtartottam másnap az alámerítkezést. Igen nagy embertömeg jött ki végignézni az aktust. A baptisták pedig segítségünkre voltak az éneklésben.

Néhány nap múlt el az alámerítés után.

Ép gyülekezetet tartottam, mikor letartóztat-
tak és Konstanzába szállítottak. A kerületi
parancsnok szigorúan megbüntetett, amiért
hogy ellenszegültem a rendeletnek. Kiutasí-
tottak az országból. Ekkor már egy orosz-
országi német prédikátor is volt ebben a
városban. Ezt is kiutasították. A felesége
több ízben ment el az előljárásságra, hogy
könyörögjön a rendelet visszavonásáért. Egy
bírói jegyző lakott ott az épületben. Ennek
a jegyzőnek a felesége német asszony volt.
Meggörgette feleségét, hogy kik legyenek
ezek az adventisták és mit hisznek. Felesége
erre érdeklődni kezdett német testvéreknél
a dolog iránt. Megismerte az adventi igaz-
ságot s férjével is közölte azt. Férje erre
először vett életében román bibliát. Azt ol-

vasni kezdte s prédikátorunkat kérte, hogy
jőjjön el hozzája és magyarázza azt meg neki.

A következő évben audienciát eszközöltem
ki a román ministernél. Ez megengedte, hogy
egész Romániában szabadon hirdethessem
az adventi igazságokat. Egy évre kiutasításom
után újra visszatértem ugyanabba a községbe,
ahonnan egy évvel előbb távoznom kellett.
A törvényszéki épületben tarthattam gyüle-
kezeteket nyilvánosan. Az épület tele volt
figyelmesen hallgatókkal. Ma már a Román
unió területén háromezer testvérünk örvend
a fenséges adventi üzenetnek s elmondhatjuk,
hogy a reformáció óta egyetlen protestáns
közösségnek sem sikerült oly erősen meg-
vetni a lábát Romániában mint minékünk s oly
eredményeket elérni, amiket mi értünk el.

A Magyar-Missióterület negyedévi jelentése 1922 április 1-től június 30-ig.

Helységek	Tagok sz.	Felv.		Tized		Szombatiskola				H. Szomb.		Hétközn.		Imanapi		Kül. Miss.			
		ker.	szav.	K	f	tagok száma	átlag- szám	K	f	K. N.		adakozás		adakozás		adakozás			
										K	f	K	f	K	f	K	f		
Alberti-Irsa	4	—	—	1300	—	3	3	175	—	—	—	50	—	—	—	50	—		
Balatonfüred	5	2	—	1353	80	3	3	196	94	80	—	60	—	—	50	—	134	—	
Battonya	18	8	—	4745	—	18	20	417	50	141	—	—	—	—	—	—	—	—	
Békés	30	2	1	7395	—	27	25	625	30	172	—	237	—	—	6	—	476	70	
Békéscsaba	50	—	—	18867	50	50	50	1396	20	362	50	419	—	—	130	—	129	50	
Bonyhád	7	—	—	1637	—	6	4	117	90	35	40	71	—	—	—	—	—	—	
Budapest I.	135	7	—	38494	91	126	83	4392	10	1387	40	747	60	—	489	20	569	—	
Budapest II.	79	3	—	55614	10	76	60	2099	90	2132	50	1987	30	—	648	50	701	—	
Budapest III.	25	2	—	17688	20	25	18	688	90	1027	20	465	—	—	—	—	—	—	
Csorvás	11	—	—	1481	—	11	11	87	—	207	—	66	—	—	5	—	53	—	
Dunakisvársány	4	—	—	100	—	3	2	105	—	—	—	—	—	—	—	—	100	—	
Eger	17	—	—	11261	40	15	15	734	30	411	—	119	—	—	—	—	10	—	
Gyula	92	2	—	56117	40	92	60	2085	30	954	—	810	—	—	30	—	10	—	
Gyulavári Ják	17 3	1 —	— —	8393 304	10 —	17 3	15 3	270 34	20 —	250 50	— —	100 —	— —	— —	— —	— —	— —	— —	
Kaposvár	11	—	—	6805	75	11	6	265	—	11	95	292	—	—	120	—	450	—	
Kapoly	8	—	—	890	40	8	12	112	—	71	50	—	—	—	—	—	—	—	
Kécskémét	15	2	—	6405	—	15	13	531	—	184	—	336	50	—	30	—	70	—	
Kétegyháza	12	—	—	2124	60	8	8	162	80	22	—	46	20	—	—	—	60	—	
Kis-Páhi	14	2	4	5559	—	14	10	512	—	48	—	92	—	—	2	—	—	—	
Kiskunfélegyháza	6	—	—	940	—	6	4	63	—	80	—	125	—	—	—	—	—	—	
Kis-Zombor	12	2	—	2181	80	12	10	293	30	115	50	99	—	—	—	—	94	20	
Komárom	3	—	—	721	—	3	3	182	—	40	—	41	—	—	—	—	32	—	
Lovasberény	7	—	—	1133	—	7	7	177	60	94	—	309	—	—	63	—	35	—	
Miskolc	52	5	—	32712	40	48	25	1524	60	—	—	622	—	—	—	—	25	—	
Nagykanizsa	10	—	—	6564	1	6	6	136	10	394	—	109	—	—	33	—	—	—	
Nagyveleg	17	2	—	3604	—	10	9	318	70	—	—	72	—	—	73	—	69	—	
Nyíregyháza	8	—	—	7286	—	8	6	1461	—	300	—	524	—	—	—	—	—	—	
Pákozd	3	—	—	1806	—	3	3	191	—	36	—	20	—	—	—	—	—	—	
Salgótarján	4	—	—	3826	—	5	6	421	—	332	—	45	—	—	45	—	86	—	
Sarkad	37	—	—	6111	20	44	34	886	10	124	—	33	—	—	10	—	280	—	
Szarvas	9	—	1	10729	—	9	9	341	—	214	—	111	—	—	—	—	200	—	
Sopron	9	—	—	7224	10	9	7	331	—	212	—	149	—	—	219	—	915	30	
Vál	10	—	—	3253	60	10	10	269	70	39	—	58	—	—	61	—	114	—	
Különállók	21	—	—	9333	50	21	21	346	—	—	—	22	—	—	4	—	2	—	
Adakozások	—	—	—	4132	60	—	—	796	30	—	—	—	—	—	—	—	340	—	
Konf. Bpest	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Összesen:	765	40	6	34000	37	732	581	22746	74	9527	95	8237	60	2018	70	5005	70	—	—

Az üzenet Magyarországon.

Magyarországnak igen nagyszámu római katolikus lakosa van. Ezért azt hittük mindig, hogy ez az ország még sokáig el lesz zárva az evangélium elől. Egy ízben egy evangélikus újságban az erdélyi szombatosokról olvastam. Értesültem róla, hogy ezek a keresztyén szombatosok valamikor igen tekintélyes számmal voltak Erdélyben képviselve, azonban annyira üldözték és elnyomták őket, hogy kénytelenek voltak hittüket eltagadni és hivatalosan vagy isidónak, vagy katolikusnak jelentették be magukat.

Ezeknek a szombatosoknak a maradványát akartam megkeresni. Ezért Erdélybe mentem.

Kolozsvárra érkeztem s ott az unitáriusok szemináriumában egy kovács nevű tanárral ismerkedtem meg, aki a főiskolán a magyar történelmet tanította. Ez az ur Angolországban is tartózkodott é jól beszélte az angolt. Mikor hallotta tőlem, hogy Hamburgból jöttem, elvezetett egy németnyelvű ismerőséhez. Ez Rottmayer, a bibliatársulat lerakatának vezetője volt.

A professor magyar nyelven mutatott be neki. Láttam, hogy az öreg ur részvétellejesen néz rajtam végig. Később beszélgetni kezdünk s megkért, hogy jöjjenek el hozzá másnap ebédre. Meg is jelentem nála. Elmondta, hogy a professor előtte való nap azt mondta, hogy szombatos vagyok s azért jöttem Ham-

Magyar-Misszióterület misszió- és traktátegyesületeinek negyedévi kimutatása 1922 április hó 1-től június hó 30-ig.

Helységek	Jelentések	Misszió- látogat.	Bibliáorn	Elküldött levelek	Beérk. levelek	Folyóirat csoport.	Új elő- fizetők	Nyomatvány old. szám		Folyóiratok		Bevétel	
								elaj.	elárus.	ajánd.	árusit.	K	F
Alherti-Irsa	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Balatonföld	2	20	40	16	10	—	—	—	—	—	—	—	—
Bartonya	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Békés	27	113	83	6	4	—	—	1125	—	768	—	—	—
Békéscsaba	38	268	125	7	—	—	—	657	—	101	—	1955	80
Bonyhád	5	10	10	—	—	—	—	—	—	60	—	600	—
Budapest I.	81	1121	2400	118	90	—	—	33104	32	—	—	11024	55
Budapest II.	32	172	184	13	20	—	—	15340	—	—	—	4480	—
Budapest III.	12	29	250	12	2	—	—	—	—	—	—	—	—
Cserévs	6	125	143	—	—	—	—	1160	—	21	—	615	—
Dunakisvársány	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Eger	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Gyula	30	1085	1151	30	10	—	—	4371	—	—	—	7182	—
Gyulavári	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Ják	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Kapoly	8	129	349	12	7	—	—	809	—	20	—	541	—
Kaposvár	9	154	85	19	9	—	—	240	800	—	57	570	—
Köcskemét	10	58	55	7	4	—	—	—	—	2	—	640	—
Kétegyháza	8	30	30	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Kiskunfélegyháza	4	—	50	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Kispáhl	10	25	64	4	—	—	—	264	3	33	—	210	—
Kis-Zombor	10	64	135	25	7	—	—	—	—	—	—	—	—
Komárom	3	20	40	4	1	—	—	—	—	—	—	—	—
Lovasberény	6	87	250	27	22	—	—	420	—	—	—	170	—
Miskolc	12	34	74	8	5	—	—	660	—	—	—	712	—
Nagykanizsa	7	116	188	22	10	—	—	328	—	342	—	653	—
Nagyveleg	13	67	163	12	6	—	—	8	953	—	—	285	—
Nyiregyháza	6	—	50	1	—	—	—	160	—	12	—	70	—
Pákozd	3	90	25	—	—	—	—	15	—	—	—	—	—
Salgótarján	4	14	148	00	30	—	—	—	—	30	—	—	—
Sárad	4	31	10	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Sopron	0	57	118	17	10	—	—	784	1645	—	—	460	—
Szarvas	4	188	679	8	4	—	—	—	1742	—	—	297	—
Vál	8	172	105	8	10	—	—	—	228	—	88	123	—
Összesen:	371	4281	7184	432	270	—	—	1375	63449	67	1592	30688	35
13. ifjúsági csoport:	138	1787	3020	257	86	—	—	1082	13308	9	740	5579	—
Összesen:	509	6068	11104	689	356	—	—	2457	76817	76	2291	36167	35

burgból Kolozsvárra, hogy én is unitárius legyek. Azért hívott meg ma délben ebédre, mert nagyon sajnált s figyelmeztetni akart, hogy ne kövessem el a veszedelmes lépést. Rottmayer baptista volt. A hamburgi Oncken merítette alá.

Kijelentettem neki, hogy a tanár csalódott, én nem akarok unitárius lenni. Azután ráértünk a bibliára s sok bibliai igazságot ismertettem meg vele, amelyek eddig ismeretlenek voltak előtte. A vége az lett, hogy feleségével együtt elfogadta az igazságot. Könnyes szemekkel mondta, hogy imé ép a tanár volt eszköz ahhoz, hogy a teljes igazságot megismerhesse. Később lánya is követte a szülők példáját. Azóta már több ezer lélek fogadta el a jelenkori igazságot a régi Magyarország területén.

A betiltott előadás.

A legutóbbi budapesti látogatásom alkalmával szerzett tapasztalataim újból igazolják, hogy Isten az emberek haragját is ügyének elősegítésére és nevének megdicsőítésére tudja felhasználni. A tanácskozások folyamán három előadást akartunk tartani a régi országház épületében. Az előadások a halottak állapotával és a spiritizmussal foglalkoztak volna. Ama nap reggelén azonban, midőn az előadásokat meg akartuk tartani, értünkre adta a kapitányság, hogy az előadások megtartását nem engedélyezi.

Miután láttuk, hogy hiábavaló mindennemű irányu kísérletünk, hogy az előadások megengedését kieszközöljük, kis cédulákat nyomtunk, amelyekben értesítettük az egybegyűlteket, hogy a hatóság az előadásokat e helyen betiltotta s felszólítjuk az érdeklődőket, hogy két kisebb imaházunkban jelenjenek meg a bibliai előadásokra.

Már nem volt elég idő ahhoz, hogy még ugyanakkor szétosszuk ezeket a cédulákat s így óriási tömeg jelent meg a régi országházban csak azért, hogy egyik munkásunktól meghallják, hogy a hatóság az előadások megtartását betiltotta.

A nép óriási tömegekben tödült át a hídon budai gyülekezeti helyiségünkhöz. Zsufolásig megtöltötték az egész termet, sőt a mellék-

helyiségeket is s nagyon sokan rekedtek kiinn az utcán. Másnap a magyar és német nyelvű ujságok hosszabb cikkeiben foglalkoztak a betiltott gyűléssel. Vele kapcsolatban azután többé kevésbé tárgyilagosan megemlékeztek hitelveinkről is.

Ugyanazon este nagyobb in. 'ermünket is szintűtig megtöltötte a közönség. Közvetlenül az előadás megkezdése előtt azonban megjelent egy rendőrtisztviselő, aki a gyűlést betiltotta. Másnap azonban mégis egybegyűltünk egy másutt lekvő teremben, amelyben négyszáz szék volt. Háromszáz főre rugott a jelenlévő testvérek száma, azonban kívülük számos idegen is volt jelen.

Pár perccel az előadás megkezdése után megérkezett egy magasabbrangu rendőrtisztviselő is, aki figyelmesen hallgatta végig a tanítást, amelyben kifejtettem, hogy Krisztus szava képezi hitünknek alapját s hogy már Krisztus is, meg tanítványai is megőrizték a szombat napját. Midőn az előadást befejeztem, odalépett hozzám a rendőrtisztviselő s melegen megrázva kezemet, megköszönte az előadást, amely neki mint kereszténynek nagy hasznára volt. A jelenlévő szegénysorsu testvérek ez alkalommal 90 ezer koronát jegyeztek saját imaházuk céljaira.

Ki tudná felsorolni az isteni gondviselésnek mindama megnyilatkozásait, amelyek azt eredményezték, hogy az európai oldalon ma már 60 ezer hívő fogadta el és hirdeti a hármass angyalü üzenetet s ki tudná felsorolni mindama nagy dolgokat, amelyeket az Ur még a jövőben is szándékozik népéért cselekedni, ha az benne bizik? Az európai oldalon még soha sem volt oly nagy szükségünk több helyiségre, még soha sem vásárolták és olvasták oly mohón nyomtatványainkat és még soha sem voltak annyira igénybe véve nyomtató gépeink, mint ma.

Bizonyosan az isteni gondviselésnek köszönhető mindez. Oh bárcsak mindnyájan lépést tarthatnók a folyton fejlődő nagy munkával, oh bárcsak használnánk fel minden alkalmat, amelyet az Ur nekünk ad, hogy hozzájáruljunk nevének megdicsőítéséhez.

Jelentés a távoli Keletről.

Evans I. H.

A távoli Kelet óriási földterületeket foglal magában. Hozzája tartozik egész Keleázsia a szibériai Baikái tótól kezdve egészen Szumatráig. Nyugat felé határolják Kínai Turkesztán, Mongólia, Tibet, Sziám és a málj országok. Hozzája tartozik egész Kína. Területe, legalább 30 millió angol négyzetmérföld. Hosszúsága észak-déli irányban 10 ezer és kelet-nyugati irányban 8500 kilométer.

Ezen az óriási földterületen számos nemzet él, sok nyelvet beszélnek és különböző államot képeznek. Az összlakosság száma 610 millió lélek. Ez a sok ember legalább negyven különböző nyelvet s még nagyon sok dialektust használ. A nagy európai nemzetek képviselőit különösen nagyobb városokban mindentütt fellelhetjük. Azonban a bennszülött lakosság óriási tömegeihez viszonyítva ezeknek száma, különösen Kínában, elenyészően csekély. Gyakran lehet Kínában heteken át utazni anélkül, hogy európai emberrel találkozzék az ember. Ha találkozik is velük az ember, ezek is csak utazók, államhivatalnokok, vagy kereskedők.

A mi munkánk.

Ma már a távoli Kelet különböző vidékein a hármaskorosi üzenetet is hirdetik. Kínába küldött misszionáriusaink idáig Kína 13 tartományában kezdték meg tevékenységüket. Gyülekezeteink tagjainak száma Kínában és Mandsuriában 4277. Ez igaz, hogy nem igen sok egy oly végtelen kiterjedésű és oly sűrű lakosságú terület számára, de a kezdet mégis meg van. Ma már dolgozunk Keleázsia szibériában, Koreában, Japánban, a Fülöp szigeteken, Sziámban, a Malakkai félszigeten, Szumatrán, Jávában, a Celebesz szigeteken és Britészakborneóban. Mindezen területeken az 1921 év végén 9740 gyülekezeti tagok voltak.

A generálkonferencia legutóbbi ülésétől a mai napig eszerint 5084 taggal s a régi tagállomány 109 százalékaival növekedett testvéreink száma. Tehát a távoli Kelet pogány országokban a legutóbbi négy év alatt a tagok számának gyarapodása felülmulta a tagok

számának az amerikai Unióban és Kanadában az 1900-tól az 1912-ig eltelt tizenhárom évben elért szaporodását.

A távoli Keleten jelenleg 1718-an van több tagunk, mint 1875-ben, tehát 31 évi munka után, az egész világon volt. Azok az anyagiak, melyeket testvéreink 1881-ben, tehát 36 évi munka után az egész világon felajánlottak az Ur munkájának elősegítésére, összesen 78 ezer 786 dollárt tettek ki. Ezzel szemben az 1921. évben a távoli Keleten 20 évi munka után 77 ezer 654 dollárt ajánlottak fel testvéreink, nem is számítva az őszi gyűjtés eredményét, amely magában 25 ezer dollárt tett ki.

Szükségleteink.

Nincs nyelv, amely ezen munkaterület szükségleteit kifejezhetné. Hisz a világon lakó összes pogányoknak a fele ezen terület határain belül lakik. A katolikus Fülöp szigetek kivételével, amelyek mellett még sok pogány Fülöp sziget is van, a távoli Keleten egyetlen keresztyén nép, vagy ország sincsen.

Szent, istenfélő lelkek, iránti szeretettel át-hatott emberekre van szükségünk, akik Isten lelkével vannak felfegyverezve s mennyei erővel vannak ellátva, hogy Istenért dolgozhassanak és éhessenek. Az ajtók mindenfelé tárva-nyitva vannak. Minden nyelven halljuk a macedoniai kiáltást: „Jöjjetek át és segítsetek rajtunk.”

Szükségünk van pénzre, hogy házakat építhessünk a még hajléktalan missziómunkások számára. Pénzre van szükségünk, hogy minél előbb utnak indíthassuk a távoli Kelet felé a munkások százait, akik már utaképpen állanak. Milliókra és milliókra van szükségünk, hogy minden eszközt megszerezhes-sünk, amely alkalmas arra, hogy ezen nemzedéket az evangéliumi igazságoknak megmentsük.

További tizenöt év múlva a ma élő emberiségből már több mint háromszáz millió lélek elpusztul s így nem lesz megközelíthető az evangélium által. Szakértői becslés szerint évenként 25 millió lélek hal meg a pogány országokban.

Feltétlenül szükségünk van a hazai gyüle-

kezetek imájára is ezen misszióterületek és a rajtuk dolgozó munkások érdekében. A mi munkánk mindaddig nem mehet hatalommal és győzelemmel előre, amíg összes testvéreink nem lesznek teljesen egy szív s egy lélek s amíg nem várakoznak sokáig a kegyelem trónja elé borulva.

A délázsiai osztály.

Fletcher W. W.

Ez a jelentés az 1918-tól 1921-ig terjedő négy évre terjeszkedik ki. Ezek az évek eseményekben gazdagok voltak a világ számára is a nagy háborúk következtében, de eseményteljesek voltak a délázsiai missziómunka fejlődésének szempontjából is. Ezen években India állandó politikai forrongásoknak volt a színhelye. A politikai forrongások folyamán a nép mély vallási érzése is számtalan esetben nyilatkozott meg. A mohammedánok és budhisták vallási ébredésen mennek át s minden erejük megfeszítésével igyekeznek a keresztyénség terjedését megakadályozni. Könyvvarusainknak a legnagyobb akadályokkal kell megküzdeni. Ám a jó Isten megtaltalmazta munkásaink életét. Az Ur mindeideig visszatartotta a szeleket s munkája eredményesen halad.

Statisztikai jelentés.

Ezen négy év folyamán tagállományunk állandó, örvendetes gyarapodást mutatott. Az 1917. év végén 642 alámerítkezett hívő volt ezen területen. Az 1921. év végéig ezeknek száma 1436-ra növekedett, ami 124 százalékos gyarapodást jelent. Az előző négy évben befolyt tized 39 ezer 528 amerikai dollárra rugott. A legutóbbi négy év folyamán, amely 1921-ben végződött, több mint 80 ezer dollárra rug a tized. Ez 103 százalékos gyarapodásnak felel meg. Az adományok a megelőző négy év folyamán 9942 dollárt tettek ki, ellenben a legutóbbi négy év folyamán ezen összeg 34 ezer 897 dollárra emelkedett, ami 251 százalékos emelkedést jelent.

Az isteni gondviselés.

A maráták földjén különös módon gondoskodott az Ur munkájának előbbreviteléről.

Három misszionárius fogadta el az igazságot. Ezek az egyik vasuti állomáson egy kolporteurrel találkoztak, aki iratainkat terjesztette. A misszionáriusok iratokat vásároltak tőle s megismerkedtek ezen iratok olvasása által a jelenvaló igazsággal, amelyet azonnal el is fogadtak. Velük együtt számos bennszülött segítőtársuk s több hívő csatlakozott gyülekezetünkhez.

Nagyon örvendetes haladást tesz munkánk Birmában a karének földjén. 1920 ban egy négyezer lelket számláló keresztyén szektának a vezetője kijelentette, hogy egy látomásban Isten őt felszólította, hogy megőrizze a tizparancsolatban elrendelt hetedik nap szombatot. Csekély ellentállás és habozás után egész gyülekezete követte példáját és felszólítását. Ez természetesen még nem jelenti azt, hogy mind a négyezer lélek elfogadta a jelenvaló igazságot. Még nagyon sok babonának és pogány szokásnak hódolnak. Majd idővel elvállik, hogy hányan hajlandók teljesen otthagyni a sötétséget és csatlakozni az evangélium világosságához.

Mindenesetre nagyszerű eredmény gyanánt kell azon tényt elkönyvelnünk, hogy a szombat megtartása és a Krisztus eljövetelebe vetett hit folytán, amiket közöttük állandóan ápolnak, lehetővé vált misszionáriusainknak a közöttük való munka, amelynek áldásos eredménye nem is fog elmaradni.

Két egyéb (nem keresztyén) szekta vezetője a körülmények különös alakulása folytán szintén indítatva érezte magát arra, hogy misszionáriusainkat arra kérje, hogy népüket megíatogassák és tanítsák.

A szombatiskolai osztály.

Általános áttekintés a szombatiskolai munkának.

A szombatiskolák száma 6483
A tagok száma 214006

Szombatiskolai adományok.

Közösségünk szombatiskolái a valósággal milliómosok, amelyek azonban vagyonukat oly helyeken tartják, ahol a bankok nincsenek bukásnak kitéve, s ahol a tolvajok nem lophatnak. 1911-ben volt 25 éve annak, hogy szombatiskoláinkban megkezdők a misszió-

adakozások gyűjtését. 1911-ben gyűlt össze az első millió dollár a külföldi misszió céljaira. 1921 végéig 7 millió dollár gyűlt egybe erre a célra. A hetedik milliót csupán 8 hónap leforgása alatt gyűjtöttük össze. Kétségtelennek tartjuk, hogy már a 8. millió is egybegyűlt a szombatiskolai zacskókban, azonban a jelentések még nem érkeztek róluk el hozzánk.

Az utolsó négy év folyamán az adományok folyton gyarapodtak. Az egyes évek statisztikái a következőt mondják:

1918	659,438-72
1919	1.113,664-63
1920	1.275,574-95
1921	1.320,172-64
Összesen:	4.368,850-94 dollár

A most elmúlt 4 év folyamán 2.671,308-23 dollárral több adomány folyt be szombatiskoláinkban a külföldi misszió céljaira, mint a megelőző négy év folyamán.

Egy szigetország.

Az ausztráliai unió szigetvilága nagyon különös és érdekes képet tár elénk a szombatiskolák tekintetében. A 13 misszióterületen 86 szombatiskola van. Ezen szombatiskolák mindegyikében más és más nyelven folyik a tanítás. Csodálatos dolog, hogy mily élénk részt vesznek a bennszülöttek is a szombatiskolák munkájában. Egyik misszionáriusunk a következőket írja: „Szombatiskoláinkon az összes bennszülöttek részt vesznek. Törzsfőnökök, öregek és fiatalok csónakjaikon sietnek, hogy sokszor étlen, szomjan vegyenek részt szombatiskoláink tanításán. Még idáig egyszer sem tapasztaltam, hogy egy bennszülött későn érkezett volna. Egy ízben, midőn nem tudtak csónakokat szerezni maguknak, a bennszülöttek az egész utat uszva tették meg a hosszú lagunán, de azért mégis pontosan megjelentek a szombatiskolában.”

Egy másik munkásunk a következőket írja egy másik csoportról:

„Talán tudjátok, miként folynak be az adományok. A bennszülötteknek nem áll módjukban minden szombaton valamit adni. Pénzüik csak kevés van. Ami van, azt is kókuszdiók elcserélésével szerzik. Negyed-

évenként csak egyszer tehetnek szert néhány sillingre, vagy néhány pennire és ilyenkor adják át szombatiskolai adományaikat is.”

A személyes munka nagyszerű eredményéről tanuskodik az a jelentés, amelyet Butterfield M. B. testvérnő Jamaikáról küldött hozzánk. Miután néhány héten át látogatta a szombatiskolát, a következőt írta:

„Isten Szentlelke dolgozik érettünk. Majdnem minden egyes gyülekezetben végeztek a testvérek személyes munkát s majdnem minden egyes helyen alakult egy oly osztály, amelynek tagjai kizárólag oly lelkek voltak, akik az alámerítkezésre készültek. Így a többek között egy 12 tagból álló gyülekezetnek egy 16 tagot számláló oly osztálya volt, amelynek összes tagjai az alámerítkezésre készülöttek.

Jelentés a nevelési munkáról.

Howell W. E.

Nevelési munkánknak három fő célja van: Saját gyermekeink megmentése, evangéliumi munkások kiképzése s az evangélizálás munkájának egyengetése.

Első célunk.

Ami legelső célunkat illeti, tudniillik, hogy gyermekeink lelkét megmentjük az erkölcsi bukástól s az erkölcsi veszedelmektől, megelégedetten mondhatjuk el, hogy a tanintézetekből kikerült ifjuság 95, sőt 98 százaléka is állandóan szilárd elhatározással marad meg a keskeny ösvényen s szemelt a mennyei városra irányítja. Iskoláink lélekmentő befolyását csak az az egyetlen példa is eléggé mutatja, hogy egyik braziliai szemínáriumnak 80 növendéke közül, akik az intézetet elhagyták, 29-en merítkeztek alá.

Délamerikai iskoláinkban száz tanuló közül, akik az intézetben felvették 13, Angolországban a Stanborough intézetben 103 tanuló közül 41 és a délindiai iskoláinkban, melyet 126-an látogattak, ötvenen merítkeztek alá.

Ezen intézetek ezenkívül nagy mértékben szolgálják azt a célt is, hogy a már alámerítkezett tanulók jellemét és hitét erősít-

sék. Vajjon ki mérhetné meg iskoláink lélekmentő befolyását, ha tekintetbe vesszük azon felemelő tényt, hogy azokat jelenleg 40 ezer tanuló látogatja. Négy évvel ezelőtt gyermekeink 50, majd később 65 és jelenleg 75 százaléka látogatja tanintézetünket.

Északamerikai intézeteinkben ma 8500-al több tanítvány van, mint ezelőtt. Egyéb országokban 13 ezer 95-el gyarapodott tanítványaink száma. Ez 52 egész és három tízed százaléknyi szaporodásnak felel meg.

Második célunk.

Másik nagy célunkat képezi a munkások kiképzése. Az 1921. év eredményei e tekintetben felülmulják az összes eddigi éveket. Amerikai felsőbb iskoláink, ahol az érettebb ifjuság nyer kiképzést, az 1921. évben 326 oly kiváló derék fiatal embert bocsátottak ki intézeteikből, akiknek legnagyobb része minden pillanatban kész munkába lépni. Ezek közül 37-en fejezték be prédikatori, illetve evangéliumi munkási kiképzetésüket, 52-en lettek tanítók, 39-en fejezték be az orvosi előképzettségüket, 16-an lettek kereskedők és 17-en zenészek.

A világ egyéb részeiben hasonló örvedes eredményeket láthatunk. Európában 222, Délamerikában 156 és Indiában 85 oly testvérünk lépett munkába, akik most hagyták el a tanintézeteket. Tehát ez a három munkaterület önmagában 463 lelket képezett ki az evangéliumi munka számára.

Harmadik célunk.

Harmadik célunkat az képezi, hogy a pogányországokban való iskolaalapítások által lelkeket nyerjünk meg az igazságnak. E tekintetben is nagyon szép eredményekről számolhatunk be. Afrikában 17 misszióterület közül 14 területen az iskolák képezik egész oltani misszió tevékenységünknek alapját. A főállomással kapcsolatban tanintézetet állítunk fel, amely tanítókat küld ki a környékbeli falvakba. Egyik legutóbbi jelentésünk értelmében a Nyasszák országában az egyik főállomáson 405 tanítványunk van. Ezen intézetnek 57 fiókiskolája van, melyekben 4223 tanítvány nyer kiképzést. Az egyik kerületben 156 gyülekezetet tartottunk, melyeket 3500

lélek látogatott meg. 1902 szombatot tartó testvérünk és 1165 egyéb lélek van itt, akik állandóan bibliai tanításban részesülnek.

Délamerikában 53 misszióiskolánkat körülbelül 2500 indiánus gyermek látogatja. Ezek az iskolák nagy mértékben hozzájárultak ahhoz, hogy azalatt a nyolc év alatt, mióta e helyen a munkát megkezdők, 3 ezer hívő lelket sikerült az Urnak megnyernünk. Csak az elmúlt évben legalább ezren alámerítkeztek. Egyetlen egy alkalommal 187-en, egy másik alkalommal 245-en merítkeztek alá. Ezen iskolák számát azonnal megduplázhathatnók, ha a megfelelő tanítóink meglennének hozzája. Nemrég egy napon 17 tanítót kértek tőlünk.

A könyvkiadás munkája az utolsó négy évben.

Town N. Z.

Az 1845-től 1914-ig, tehát hetven éven át az egész világon elterjesztett iratok értéke 21 millió 663 ezer dollárra rugott. A legutóbbi nyolcadik évtizedében fennállásunknak, tehát 1915-től 1921-ig összesen nyolc éven át 26 millió 758 ezer dollár áru nyomtatványt helyeztünk el, tehát nyolc év alatt öt millió dollárral több bevételünk volt mint az első hetven év alatt.

A legutóbbi generálkonferencia óta eltelt négy év a legcsodálatosabb haladásnak az évei voltak. Ezen négy év folyamán 19 millió dollár értékű nyomtatványt terjesztettünk el, ami több mint kétszer annyi mint a megelőző négy konferenciái év folyamán árusítottatott el. A megelőző négy év alatt ugyanis 9 millió dollárra rugott az eladott iratok értéke.

Az első 57 év folyamán (1845-től 1901-ig) 6 millió dollárt tett ki az eladott iratok értéke. Az azóta eltelt husz esztendő alatt 42 millió dollárért adtunk el könyveket, ami annyit jelent, hogy az utóbbi husz év alatt hétszer annyi iratot adtunk el, mint a megelőző 57 év alatt.

Az 1920 év végén már 45 kiadóhivatal és fiókiintézet foglalkozott állandóan a világ minden részében s a tengerek szigetein is bibliai irodalom előállításával és terjesztésével. Kiadóink ma már 99 nyelven adnak és terjesztenek irodalmat, 144 folyóiratunk, 685 külön-

böző könyvünk, 430 füzetünk és 1896 traktánk van a különféle nyelveken elterjedve. Ha ezen iratok mindegyikéből egyetlen egy példányt megakarunk venni, az 877 dollárba kerülne. Irataink most már annyi nyelven jelennek meg, hogy a világ összalakosságának 95 százaléka olvashatja azokat.

Hála legyen a jó Istennek, hogy irataink mind nagyobb arányokban terjesztik a földkerekség minden részén a világosságot, hogy minden évben messzebbre hatolnak be a sötét földrészekbe és segítségére lesznek misszionáriusainknak reményeik valótaváltásánál: a sötétségben élő pogányok millióinak megmentésénél.

Az ifjusági munka.

Kern M. E.

Gyülekezeteinkkel hozzátartozóik révén hozzávetőleg több mint százezer gyermek és ifju áll állandó összeköttetésben. Vagy hatvan ezerre tehetjük a 6—14 évesek és 45 ezerre a 14—25 évesek számát. Az ifjusági munkának feladatát képezi, ezen fiatalokat a munka egyéb ágainak segítségével megmenteni az igazságnak és őket kiképezni az igazság terjesztésére. Mindenekelőtt célul tűztük ki az ifjuságnak oly szelemben való vezetését és nevelését, hogy az életcéljának tekintse az evangélium terjesztését, illetve az evangélium terjesztésének elősegítését.

Gondosan összeállított kimutatások alapján megállapíthatjuk, hogy a 15 éven felüli ifjuságunk közül mintegy 17 ezren nincsenek megtérve.

Az emberek legnagyobb része ifjuságában tér meg. Ebben a korban teszi meg a legtöbb ember az egész életre kiható döntő lépéseket már csak azért is, mert ebben a korban a legnagyobb a vágy az önálló cselekvésre.

Az ifjusági szervezetek titkáraira egy igen nagy és felelősségteljes feladat hárul, tudniillik, a gyermekeknek és az ifjuságnak a nevelése, vezetése és összetartása. Az ifjusági munkában határozottan lényeges haladásról számolhatunk be, még ha nem is érhattük el mindazt, amit elérni szerettünk volna. Az egész világon mindenfelé a legnagyobb figyelmet fordítottuk az ifjusági munkára s erőfeszíté-

seink mindenfelé gazdagon gyümölcsöztek. A hideg észak hónapjaiban s az egyenlítő környékén a forró Afrika szívében egyaránt visszhangra talál az ifjuság szívében az isteni hívás s fiatal testvéreink mindenütt számos utat és módot találnak arra, hogy közreműködjenek e nagy munka végzésében. Az éhező szegényeknek eledelt visznek, a betegeknek virágokat ajándékoznak a kórházakban, iratokat terjesztenek, misszióleveleket írnak, a kis gyermekeket elvezetik a szombatiskolába, vezetik a vasárnapi iskolákat, missziólátogatásokat tesznek, biblia felolvasásokat tartanak s pénzt adnak a missziómunka elősegítésére.

1904 óta ifjusági szervezeteinknek a száma 2182-ről 43968-ra emelkedett, ami 1900 százalékos gyarapodásnak felel meg. Igaz az is, hogy a missziótevékenység azóta fokozódott. Azóta fokozottabb misszióbuzgalom uralja az egyes gyülekezeti tagok lelkét.

Ifjuságunk adományainak legnagyobb részét a szombatiskola útján juttatja hozzánk. Oly irányban is történtek erőfeszítések, hogy közvetlenül az ifjusági szervezetek útján is teremtsenek elő pénzeket a misszió támogatására. A buzgalom eredménnyel is járt. Midőn az ily irányú tevékenység megkezdődött, az első évnegyedben összesen 332 dollár gyűlt egybe, az 1921 év utolsó évnegyedében ellenben már 138 ezer 75 dollár gyűlt egybe az ifjusági szervezetek révén a missziómunka támogatására. Az egész 1921 évben több mint 223 ezer dollár gyűlt egybe.

Minden bizonnyal örvendétes tény az, hogy Északamerikában az összes alámerítkezők 45 százaléka az ifjuságból kerül ki. Ezeknek nagy része természetesen adventista családi körökben nőtt fel.

A legszebb eredményeket az ifjuság között úgy érték el, hogy a helyiség prédikátora, vagy valamelyik segítőtársa az ifjuságnak rendszeres előadásokat tart közösségünknek és az igazságnak történetéből és a bibliai igazságokból. Már számos esetben csatlakoztak egészen idegen és ismeretlen fiatal emberek is az ilyen kurzusokhoz s ilyen módon megismerték és elfogadták az igazságot. Ezek a fiatal emberek mindenütt buzgó segítőtársai lettek a prédikátornak a munkában.

A generálkonferencia egyéb jelentései.

Az új választások.

A generálkonferencia tagjainak és tisztviselőinek választásaira nézve közösségünk alapszabályainak 4. cikkében a 6. szakasz a következőt mondja:

„A generálkonferencia összes tisztviselőit, továbbá a bizottságok tagjait az Uniók és az uniómisszióterületek előjáróinak kivételével a konferencián jelenlévő képviselők a rendes üléseken választják meg s megválasztásuk négy évre szól. A megválasztottak négy éven át, illetve mindaddig hivatalukban maradnak, amíg a generálkonferencia utódaikat meg nem választotta, illetve, amíg utódaik közül hivatalukat át nem veszik.”

Hogy a választások tekintetében az indítványokat a teljes ülés elé terjeszthessék, egy ötven tagu kinevező bizottságot kandidáltak, amelyben az összes misszióterületek képviselve voltak. Alapos tanácskozások után a következő indítványokat tették:

Generálkonferencia:

Elnök: *Spicer W. A.*
Alelnök: *Watson C. H.*
Titkár: *Daniells A. G.*, segédtitkár: *Meyers G. K.*
Pénztáros: *Shaw J. L.*, segédpenztáros: *Watson C. H.*
Világtitkárok: *Conradi L. R.*, *Knox W. T.*
Kiadóügyek. Titkár: *Town N. Z.*, segédtitkár: *H. H.*
Vallásszabadság. Titkár: *Longacre C. S.*
Szombatiskolaügyek. Titkár: *Plummer L. F.*, segédtitkár: *James J. S.*
Neveléstudgy. Titkár: *Howell W. C.*, segédtitkár: *Irwin C. W.*
Ifjúsági munka. Titkár: *Kern M. E.*
Belmisszió. Titkár: *Stevens J. A.*
Orvosi misszió. Titkár: *Dr. A. W.*, segédtitkár: *Hansen L. A.*

Európai osztály.

Előjáró: *Christian L. H.*
Titkár: *Ising W. K.*
Pénztáros: *Pedersen C.*

Misszióterületi titkárok: *Raft J. C.*, *Schubert H. F.*, *Campbell M. N.*

Orvosi misszió: *Dr. Ruble W. A.*

Ifjúsági munka és neveléstudgy: *Simon J. F.*

Belmisszió: *Kotz E.*

Szombatiskolaügy: *Ising W. K.*

Kiadóhivatalok ügye. Segédtitkár: *Böx H.*

A távoli Kelet ügye:

Előjáró: *Evans J. H.*

Titkár: *Crisler C. C.*

Pénztáros: *Barows H. B.*

Délamerikai osztály:

Előjáró: *Montgomery O.*

Titkár és pénztáros: *Williams W. H.*

Délázsiai osztály:

Előjáró: *Fletcher W. W.*

Titkár és pénztáros: *Williams A. H.*

Afrikai osztály (Délafrika):

Előjáró: *Branson W. H.*

Titkár és pénztáros: *Commin W. B.*

Északamerikai osztály:

Előjáró: *Fulton J. C.*

Ausztrálázsiai osztály:

Watson testvér elhelyezése következtében ezen terület előjárójának megválasztása egyelőre függőben maradt.

Középamerikai osztály:

Ezen ujonnan alakított terület előjáróságát a generálkonferencia bizottsága később nevezi ki.

Mit hozott nekünk az ez évi generálkonferencia?

Spicer W. A.

(Spicer testvér, a generálkonferencia jelenlegi előjárója egy, ezen cikkhez mellékelt levelében kéri, hogy ezuton is tolmácsoljuk legszívélyesebb üdvözlését az összes magyarul beszélő testvéreknek. Ezen kérésnek ezen-nci örömmel teszünk eleget. A szerk.)

Minden egyes generálkonferencia egy újabb mérföldkő az Istenünk városa felé vezető uton. Mindig így volt ez az 1863. évben tartott legelső konferenciánk óta.

Az a nagy gyülekezet, amelyet nemrég San Franciskóban tartottunk, Istenünknek egy oly örömhíre volt, amely tudatta velünk, hogy immár közeledünk fáradságos utunknak végéhez s hogy az Ur kész még sokkal hatalmasabb dolgokat is cselekedni velünk.

Még egyetlen generálkonferencián sem tapasztaltuk Isten Szentlelkének megnyilatkozását oly mértékben, mint a legutóbbi alkalommal. A prédikációk és bibliaórák, a tapasztalatok és jelentések előterjesztése alkalomával Isten szava soha sem gyakorolt mélyebb hatást a hallgatók szívére, mint ezuttal. Ezt tapasztalhattuk az egyik nap úgy, mint a másik napon. Oly testvérek, akik már számos konferencián voltak jelen, állították, hogy még soha sem érezték oly tökéletesen és oly nagy mértékben Isten jelenlétét, mint ama csoportistentiszteleteken, amelyeket minden reggel a különböző termekben tartottunk meg. Istennek Szentlelke jelen volt közöttünk, kinyilatkoztatta az emberi szív szükségéit, számos lélekre árasztott áldást s arra készítetett sokakat, hogy magukat teljesen felajánlják Istennek, hogy bűneiket teljesen elvesseék maguktól.

Az Isten Szentlelke által ajándékozott áldásra és erőre volt valamennyiünknek szüksége s lépten-nyomon találtunk férfiakat és nőket egyaránt, akik köszönetet mondtak Istennek, hogy áldását oly nagy mértékben árasztotta ki rájuk.

Indítsen ez bennünket arra, hogy odahaza gyülekezeteinkben és otthonunkban az áldás sokkal nagyobb árájért kérjük Istent. Így szól az Ur: „Én vizet öntök a szomjazóra és vizárat a tikkadt helyre.” Ésa. 44, 3. Minden egyes szomjuhozó léleknek rendelkezésére állanak a kegyelem végtelen árái. Csak az alkalmat nem szabad elszalasztanunk. Ellenkezőleg napról-napra keressük és kérjük Istent, hogy bennünket kegyelmében megtartsion s hogy ne taszítson el bennünket. Ez az egyedüli módja annak, hogy készen várjuk majdán az Urat.

A konferencia utolsó napján a testvérek rövid tapasztalatokról számoltak be. Mindnyájunknak a tapasztalatát kifejezte Maxwell A. S. testvér, aki Angliában a mi folyóiratunknak a szerkesztője, ebben az egyetlen mondatban: „Hálát adok a jó Istennek, hogy megengedte nekem, hogy újabb fogalmat alkothassak magamnak az ő munkája nagyságáról s az én lelki szükségeim nagyságáról.

Ezen szavak rendkívül találóak. Ezen munkának hatalmas arányait ezen konferencia előtt még soha sem volt alkalmunk szemlélni. A világ nagy lelki szükségéit sem volt alkalmunk ily közlelről látni, mint ezen konferencián. Ugy éreztük, mintha Isten Szent-

lelke magasra emelt volna bennünket s odahaza, meg másutt férfiakat és nőket helyezett volna elénk, akik így kiáltottak felénk: „Adjátok nekünk is a ti boldog reményiségeteket. Mentsetek meg bennünket is és árasztatok világosságot elsötétült szívünkbe.

Röviden, ezen hatalmas tapasztalatok hatása alatt úgy éreztük, hogy az igazság birtoklása feltétlenül átokká és gyötrelmé válna számukra, ha nyomoruságunkban és szükségünkben nem kérhetnénk Isten segítségét ahhoz a nagy munkához, amelynek célja lelkeknek Krisztus számára való megmentése.

Jézus érettük is meghalt. Az Ur azért biztarránk az örök élet evangéliumát, hogy azt velük is közöljük. Isten figyelemmel kísér bennünket, hogy eleget teszünk-e ezen megbízatásnak. s mégis hányszor voltunk hidegek és lassuak. Hányszor tettünk úgy, mintha csak formaságokról lenne szó, mintha csak valami hivatalos tisztségnek tennénk eleget. Néha félénkek, néha lassuak voltunk ahhoz, hogy az élet igéjét alkalmas és alkalmatlan időben hirdessük. Néha visszamaradtunk s nem voltunk rá alkalmasak, hogy Krisztus szeretete szívünkéből átáradjon testvéreinkre, gyermekeinkre, szomszédainkra és barátainkra.

Midőn eme konferencián alkalmunk nyílt meglátni a munka nagyságát, egyuttal saját lelki szükségünket is láthattuk, mint még soha. Istenre van szükségünk. Szükségünk van Isten üdvözítő jelenlétére, amely bennünket megment önmagunktól és a bűntől s bennünket oly tiszta edényekké tesz, amelyek alkalmasak lesznek arra, hogy általuk vitessek másoknak is az igazság. Szükségünk van Isten Szentlelkének jelenlétére is, hogy hatalommal ruházza fel a leggyengébb szót s a legjelentéktelenebb cselekedetét is, amelyeknek célja Krisztus szeretetét kinyilatkoztatni. Szükségünk van Isten Szentlelkére, hogy arra indítsion bennünket, hogy Istent keressük, hogy ő tígazán keressük. Testvérek, fordítsunk több időt lelkünknek Isten igéjével való táplálására, imával való erősítésére.

A mi közösségünk, kiváló és az egész világra kiterjedő irásszerinti szervezetével csak úgy lesz lelki s csak úgy felelhet meg azon célnak, amelyet Isten akarata tűzött eléje, ha minden egyes hívő lelkiiesen érez s ha felülről ujonnan születik.

Legyen az 1922-ben tartott generálkonferencia minden egyes lélek életében is egy oly mérföldkő, amely arra indít bennünket, hogy életünk további utján erősebben ragadjuk meg Krisztus kegyelmét, hogy teljesebben ajánljuk fel magunkat Istennek s hogy a Szentlélek erejét hatványozottabb mérték-

ben kérjük ahhoz, hogy mindennapi életünkkel, munkánkkal megdicsőíthessük Istent, s hogy még számos lelket nyerhessünk meg Krisztusnak.

Az egyes munkások azon erős elhatározással távoztak San Franciskóból, hogy sokkal nagyobb buzgalommal viseltetnek ezután Isten iránt, hogy sokkal nagyobb buzgalommal folytatják a küzdelmet Isten országának eljöveteleért. Testvéreink a világ minden gyülekezetében, csatlakoztatok ezen lelkes munkásokhoz odaadástokkal, imáitokkal és áldozatkész fáradozásaikkal.

Orvosi misszió.

Nansen L. A.

Az elmúlt négy évben kifejtett missziói tevékenységünk egyetemes áttekintése a legbiztatóbb lelkülettel tölt be bennünket. Régebbi és újabb intézményeink egyaránt virágzásnak indulnak. Mindez fokozott mértékben áll orvosi misszióknak nézve is, amely tevékenységet ma már tagjaink legnagyobb része között folytatja. Az orvosi missziómunka ma már nem csak az intézetekben folyik, hanem átlépte azoknak falait s a legszorosabb érintkezést tartja fenn gyülekezeti tagjainkkal is. Az amerikai Unióban lévő központunk az egyéb országokban fennálló intézményeinkkel is szoros összeköttetést tart fenn. Az amerikai Unió területén már régebben fennáll a munka s ennek következtében a legkiterjedtebb az. Ezért az ember könnyen lenne hajlandó azt gondolni, hogy itt nagyobbak az igények és szükségletek is. Amde mi nyitott szemekkel láthatjuk a többi területek szükségleteit is s az Unió előnyeit egyéb misszióterületek erősítésére akarjuk felhasználni.

Intézményeink 15 országban.

Ma az egész világon 55 szanatoriumunk, rendelőintézetünk, kórházunk és klinikánk van, amelyeknek értéke ma meghaladja az 5 millió dollárt. Az orvosi misszió több mint kétezeröttszáz munkást foglalkoztat. Ezek közül 172 orvos, ezernyolcvan ápolónő s a többi egyéb személyzet.

Intézeteinkben évenként legalább százezer beteget ápolnak, akik ápolási és kezelési díj címén évente három millió dollárt fizetnek. A jótékonyági munka, amely az árak mérsékléséből áll, évente százezer koronára rug.

Ötven, vagy annál is több szanatorium, amelyek magánemberek tulajdonát képezik, vagy amelyek magánemberek felügyelete alatt állanak, szintén orvosi missziókat erősítik. Ezen intézmények közül néhány nagyon értékes munkát végez, amivel igen nagy segít-

ségünkre vannak. Ezek erősítik a missziómunkát, erősítik gyülekezeteinket s elősegítik az üzenet terjedését. Ha jelentéseiket egyesítenők a mi jelentéseinkkel, akkor valódi képet nyerhetnénk az általunk végzett orvosi misszió munka eredményeiről.

Szanatoriumaink rendkívül szépen fejlődtek az utolsó négy év folyamán. Egyes intézményeinket tetemesen kellett megnagyobbítani és gyarapítani, hogy a folyton növekvő igényeknek eleget tehessenek. Egyes nagyobb szanatoriumaink nagy segítségünkre voltak az orvosi missziómunkának idegen területeken való terjesztésében is.

Az afrikai osztály.

Branson W. H.

A hetednapos adventisták harminc évvel ezelőtt kezdték meg munkájukat Délafrikában s ámbár a munka csak lassan haladt, mégis ma már nagyon szép eredményekről számolhatunk be.

A civilizált Délafrikában van egy Uniónk, amelynek területén 1720 gyülekezeti tagunk van. Ez az Unió három egyesülésre és öt misszióterületre oszlik fel. Van egy gyógyintézetünk európai betegek számára, van egy misszióiskolánk, van egy könyvkiadóhivatalunk, amely nagyon szép eredményekkel adja ki és terjeszti el iratainkat s egy tanintézetünk, amelyben 85 európai fiatal ember tanul. Különben élénk tevékenységet fejtenek ki ma már a munka minden ágában. Ma már nem vagyunk idegenek. A hetednapos adventistákat ma már mindenki jól ismeri Délafrikában s munkánk mindig nagyobb és nagyobb megbecsülésben részesül.

Észak felé az ugynevezett sötét Afrikában van egy még népesebb Uniónk, amely tanintézeteivel s főiskolaival a bennszülöttek között nagyon szép eredménnyel dolgozik s a hármasszólyos üzenet világosságát még a sötétség legerősebb fellegváraiba is elviszi.

Középfrikában oly hatalmas lendülettel tett a munka, hogy legmerészebb várankozásainkat is felülmulta. Az elmúlt évben tucat szám fogadták el a legbefolyásosabb emberek, köztük törzsfőnökök is az igazságot s most minden befolyásukat arra használják fel, hogy törzsüket és környezetüket is Krisztus nyájához tereljék.

Az egyik törzsfőnöknek, az öreg Jonatán főnök fiának igen súlyos üldözéseket kellett az igazságért elszenvedni. Apja ellene fordult mikor arról értesült, hogy fia megtért. El akarta tőle rabolni a főnöki méltóságot, amelyet másra akart bízni. Törzsének összes harcosait egybegyűjtötte s harcra tüzelte el-

lene. Mindenféle gyalázzal halmozták el. A hívő törzsfőnök azonban ahelyett, hogy védekezett volna, imádkozott. Ellenei szép lassan elszéledtek s magára hagyták. Ő a sok szenvedés ellenére is megmaradt hitében és Istenbe vetett bizalmában.

A tagok száma.

Az utolsó négy év folyamán afrikai tagjaink száma 1290-el gyarapodott. Ezek közül öt-százkilencvenöt 1921 év folyamán fogadták el az igazságot. 1922 januárjában a tagok összes száma 3411 volt. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy ennyien ismerik és követik Afrikában az igazságot, mert ezeken kívül még sok ezren vannak, akik a szombatot s a többi isteni parancsolatokat hiven megtartják, de csak most készülődnek az alámerítkezésre s a gyülekezetbe való felvételre. Már az év első hónapjaiban is több százan merítkeztek alá s hisszük, hogy jelen év folyamán legalább ezer hívő taggal gyarapodnak gyülekezeteink.

A legnagyobb baj ránk nézve abban rejlik, hogy nem tudunk lépést tartani a munka nagyarányú növekedésével. Számos vidékről jött hozzánk hír, hogy tömegesen fogadják el az emberek az igazságot, holott élő munkás még soha sem volt közöttük, hanem csupán valamely nyomtatványból ismerték meg az igazságot. Sürgősen kértek bennünket, hogy prédikátort küldjünk hozzájuk. Csak néhány héttel ezelőtt értesültünk, hogy a német Délnyugat-afrika egyik északi részében száz lélek fogadta el az igazságot. A család tagjai közül csak az asszony viseltetett teljes hűséggel Isten szava iránt. A férj maga nem tartotta meg a szombatot, de azért ő is arra tanította a bennszülötteket, hogy a szombat megtartása a leghelyesebb a biblia szempontjából. Erre valamennyien elfogadták a jelenkori igazságot.

A legutóbbi időben portugál Keletafrikában ismerték meg az igazságot s segítséget kértek tőlünk. Ezekben az országokba még senki sem tette be közülünk a lábát. Az üzenet előttünk haladt.

Ezen területeken egy újabb szellem vett erőt összes munkásainkon. Különös súlyt helyeztünk az evangéliumi munkára s a jó Isten megáldotta úgy az európai, valamint a bennszülöttek közötti ily irányú fáradozásainkat. Johannesburgban, Standertonban, Kimberleyben és Pretoriában nagy erőfeszítéseket tettünk s kitűnő eredménnyel járt fáradozásunk. Ebben az évben egyéb nagy városokban kezdjük meg a munkát a legjobb munkásezőinkkel.

Bennszülött evangélistáink nagy része is nagyszerű eredménnyel végezte munkáját. Az

elmúlt évben közülük sokan nyolcvan söt száz lelket is vezettek az igazsághoz. Ezen lelkek buzgón látogatják a gyülekezeteket és hallgatják a tanítást, hogy alkalmasakká legyenek a gyülekezetbe való felvételre.

Négy évi növekedés a délamerikai területen.

A mai Délamerika nem az többé, ami a világháború előtt volt. A háború folyamán a legkülönbözőbb befolyások érvényesültek a különböző délamerikai köztársaságok területein is. Ezen befolyások eredményezték a latin amerikai nép ébredését. Különösen a városi lakosok nagy része valami jobbra, valami magasabbra törekszik. A felébredt emberek oly célokért törekednek, amelyek úgy rájuk, valamint hazájukra áldást hoznának.

Az ajtó tehát megnyílt a külső befolyások előtt s ezen nyitott ajtókon jó és rossz hatások egyaránt behatolnak. Így a többek között ezen átalakulások nyomán indult meg európai elemeknek tömeges bevándorlása, amely különösen Brazília és Argentínán át bonyolódik le. Ez a bevándorlás kétségtelesen nagy befolyással lesz a munkánkra is ezekben az országokban. Az európai bevándorlók között tudniillik nem ritkán érkeznek testvéreink is, akik az itteni gyülekezeteket megerősítik. Ezen bevándorlók képezték ugyanis első csiráját s alapját délamerikai munkánknak.

Munkások és tagok.

Az utolsó hat év folyamán 72 munkás csatlakozott a délamerikai munkások testületéhez s így az összes munkások száma 476-ra emelkedett. Ezek között 143 külföldi 333 bennszülött. Ez a szám természetesen az összes munkásokat magában foglalja, azokat, akik a prédikátori hivatásnak élnek, akik kolportálnak, akik az iskolákban s a különböző irodákban foglalatostkodnak.

Ezelőtt négy évvel 5876 tagunk volt. Most 10,169 tagjaink száma. Négy év alatt tehát 4293 új taggal gyarapodtak gyülekezeteink. Az utolsó hat év folyamán hatezernél több taggal növekedett számunk. Tehát az utolsó hat évben 363-al több tagot nyertünk, mint a megelőző huszonnégy év alatt. A legnagyobb növekedést Délamerikában 1921-ben tapasztaltuk, amikor 1482-en léptek be a gyülekezetbe. A különböző Uniók az utolsó két év alatt a következőképp növekedtek: Inka unió 229, Délbrazíliai unió 42 és Dél-unió 43 százalék. Az egész misszióterületen 73 százalékos a gyarapodás.

Tized és egyéb adomány e szegény vidékeken szintén elég szépen érkezett be az Ur tárházába. A végösszeg 172,255 dollárt tett ki. Ez 292 százalékos növekedésnek felel meg a megelőző négy évvel szemben.

Üldözések az inkaindiánusok között.

Misszióink számos sajátossága között is külön lapra tartozik a délamerikai indiánusok közötti munka. Ez a munka valóságos csodája a mai missziói tevékenységnek. Peru, Bolivia, Equador vidékén a múlt évben 917 alámerítkezés volt. Ennek következtében indiánus testvéreink száma 3275-re emelkedett.

Ez a nagyarányú munka magára vonta a külvilág figyelmét is. Így a többek között Oldham, methodista püspök a protestáns szemlében kijelenti, hogy a hetednapos adventisták munkája Délamerikában egyszerűen csodálatos. Hozzája hasonló evangéliumi munkát még nem látott Délamerikában.

Az indiánusok között kifejtett munkánk nagy megértésre talál Peru községek vezető köreiben is. Igen sok derék jó barátunk van a legmagasabb hivatalnokok körében is. Azonban a jelenések 13. részében ábrázolt hatalmat is nyugtalanítják szép eredményeink. Wilcox C. N. testvér ama területnek az előjárója a következő levelet írta nemrég.

Nemrég a pápának egy külön követe jelent meg Punóban arról a céllal, hogy megvizsgálja az evangéliumi keresztyének munkáját s ha lehet, terveket dolgozzék ki ezen munka teljes meghiusítására. Vele együtt tettem meg az utat Punóba. Rendkívüli ünnepekkel fogadták. Minden ember kénytelen volt neki kezét csókolni. Kijelentette, hogy oly terveket dolgoz ki, amelyekkel teljesen meghiusítja az evangélisták munkáját. Mi istatos imában kérjük a jó Istent, hogy tervei megsemmisüljenek. Hisz ő egy legyőzött hatalom érdekében küzd.

Mindenesetre lehetséges azonban, hogy munkája nyomán a jövő évben nagyobbfokú üldözéseknek leszünk kitéve. Egyik helyen két indiánus testvérünket a legkegyetlenebb módon megszárították le azért, mert újonnan alapított iskolánk felépítésénél segédkeztek. Ez Taracóban történt. Sátán azonban mindenütt munkában van. Kérünk benneteket, hogy ti is imádkozzatok értünk.

Cone testvér, aki ezt a területet meglátogatta, a következőket írta: La Pazban is megérkezett a pápai nuntius. Amerre elhaladt, mindenkit, még a katonaságot is arra kényszerítette, hogy néki meggyónjanak. A mi ifjuságunk, amely tanintézetünket látogatta is meggyónt néki négynek a kivételével, akik a

gyónást megtagadták. Ezeket börtönbe vetették és a leggyalázatosabb módon bántak velük. Legutóbb nyert levelekből kitérnek, hogy ez a négy ifju még mindig szilárdan kitart hite és meggyőződése mellett.

Értesültünk róla, hogy a vörössapítás pápa követ összes misszióállomásainkat meglátogatta. A veszély minden oldalról sötét felhőként tornyosul ellenünk. Terveket akart a követ kidolgozni, amelyekkel munkánkat tönkretethetné.

Boliviában szintén nagyon szép eredményeket értünk el az indiánusok között. Természetesen az ellenség sem nyugszik s minden eszközt felhasznál az evangélium terjedésének megakadályozására. La Pazból a következő hírt vettük.

Egy éjszaka egy Champi nevű indiánus hívő szaladt Oswald testvér lakására és elmondta, hogy fegyveres emberek üldözik. Őt ugyan nem találták, de feleségét börtönbe hurcolták s bántalmazták. Később sikerült Oswald testvérnek kiszabadítani, azonban az üldözéseknek ezzel sem volt vége. Champi utántovábbra is leskelődnek és nagyon félünk tőle, hogy végül mégis csak meggyilkolják.

Mindenfelől hallatszik üldözések híre. Indiánus testvéreink házaik lerombolták a lakókat kihurcolták s kegyetlenül elverték őket. Egy kis lányka belé is halt a sebekbe és sérülésekbe. Sátán tudja, hogy ezen legurósebb várát is teljesen elveszti, mihelyt szilárdan sikerül lábunkat az indiánusok között megvetni. Ezért harcol ellenünk oly végtelen dühvel, és elkeseredéssel.

Cone testvérünk írja, hogy attól tartanak, hogy egy oly törvény jelenik meg nemsokára, amely elrendeli összes iskoláink bezárását. Egy La Pazban tartózkodó északamerikai polgár kijelentette, hogy biztos tudomása van arról, hogy a törvény nemsokára megjelenik.

Munkásaink nagyon veszélyes ellenféllel állanak szemben. Állandó imáinkra van szükségük.

„Evangéliumi Munkás“

Megjelenik negyedévenként.

Kiadja:

A Vallásos Iratok Nemzetközi Kiadóhivatala
Budapest, I., Krisztina-újsöt 167.

Szerkesztőségi bizottság:

MINCK A., LOVASS E., KOCH V.

Felölős szerkesztő: LOVASS E.

Nyomtatja: Advent-nyomda Újpest, Árpád-ut 21.